

MANIFEST

33e JAARGANG NUMMER 1 - KRANT VAN DE NIEUWE COMMUNISTISCHE PARTIJ - NCPN - 15 JANUARI 2015

Uitgave Stichting HOC, adres redactie en uitgeefster: Haarlemmerweg 177, 1051 LB Amsterdam, Internet: www.ncpn.nl, Tel.: 020-6825019, fax: 020-6828276, IBAN: NL82INGB0001022573, ISSN 0923-6961, verschijnt vierwekelijks, losse nummers € 1,00

VERDER IN DIT NUMMER:

Onderwijs in dienst bedrijven	3
Perspectiefbanen? Niet doen!	4
Werkloosheid structureel	4
Historisch akkoord Havana-VS	6
Klimaat en arbeidersklasse	8
Blokkade Rusland immoreel	10
Turkije en Griekenland	11-12
Lees meer op de website...	2

Op 17 december jl. bezetten zo'n 1500 havenarbeiders het centrum van Rotterdam. Zij demonstreerden tegen de afbraak van werkgelegenheid en vaste banen, maar ook tegen pogingen de vakbeweging uit te sluiten. Op de foto: Niek Stam, bestuurder FNV, spreekt de demonstranten toe. De strijd zal worden voortgezet. (Foto: Mcladi-info/mediatv)

Bankiers kúnnen niets leren

De bankiers hebben wel wat geleerd', beweert Caroline Princen, lid van de raad van bestuur van ABN AMRO, optimistisch in de NRC van 3 januari jl. Nederland heeft volgens haar een optimistisch verhaal nodig. Deze visie klinkt door in veel verhalen die in het begin van het jaar worden verteld.

spanning moeten opleveren. In de meeste bankverhalen wordt dan nog wel gewezen op de mogelijkheden die een splitsing van zakenbank en publieke bank voor dit nobele doel zou kunnen opleveren. Zelfs dat komt in haar verhaal niet ter sprake. Alles wordt herleid tot nobel streven.

Bij deze mevrouw gaat het helemaal om de 'zachte' kant, de subjectieve veranderingen. Het ligt dus niet aan de objectieve onoplosbare tegenstrijdigheden, maar hoe de bankiers omgaan met de problemen. Niet in de aantoonbare objectieve tegenstelling tussen de noodzaak van zoveel mogelijk winstmaken enerzijds en de belangen van de klanten die - afhankelijk als ze zijn van het financiële systeem - steeds meer op de achtergrond worden geschoven anderzijds.

Klanten waren altijd al financiële melkkoeien - dat is immers de aard van het kapita-

listische bankbeestje - maar worden dat steeds meer. De noodzaak voor banken om 'financieel gezonder' te worden noopt hen - volgens eigen zeggen - om de dienstverlening te verminderen, de renten te verlagen en de kosten voor hun 'diensten' te verhogen. Dat heeft allemaal niets te maken met culturomslagen. Dat gaat gewoon om de poen. Het klantbelang staat niet centraal en 'integer bankieren' is een onoplosbare tegenstrijdigheid: proberen vuur met water te laten branden. Dat loopt altijd af met een enorme sisser. Achter de wolken van stoom die daardoor ontstaan verdwijnen de mooie doelstellingen daarna in het niets. Mooie gevoelige doelen lopen stuk op de muur van de werkelijkheid: banken kunnen - onder kapitalistische verhoudingen - alleen overleven als ze de onderlinge concurrentieslag winnen en dat gaat altijd ten koste van de klanten.

Het hele verhaal van mevrouw Princen is bedoeld om de terechte negatieve publieke meningsvorming een beetje op te krikken.

En passant krijgt daarom ook nog de 'buitenwereld van media, politici en ngo's' een trap na. Die zouden zich best wat meer medeverantwoordelijk mogen opstellen om het herstel van vertrouwen in de bankwereld te herstellen. Want een negatief sentiment rond de banken zou slecht zijn voor Nederland. Hypocrisie ten top. De een na de andere malversatie komt aan het licht. Libor-fraudes alom. Daarvan maken de media uiteraard melding. Zouden ze dat moeten gaan verzwijgen om het vertrouwen op te vijzelen?

De fraudes zijn geen incidenten die kunnen worden toegerekend aan frauduleuze bankiers, maar een onlosmakelijk onderdeel van het bankiersvak, waarin het nemen van onverantwoordelijke 'risico's, vast onderdeel is. Het hoort er gewoon bij als het bloed bij een slager. Kennelijk ziet de geïnterviewde bankiersbazin dat zelf ook wel: "... er zullen nog meer van dit soort incidenten zijn".

Lees verder op pagina 12

De hoofdredacteur van Charlie Hebdo, het progressieve Franse satirische weekblad, houdt het blad omhoog dat gemaakt is na een brandbomaanslag in 2011. Stéphane Charbonnier werd vorige week door terroristen vermoord, samen met 11 anderen, waaronder mederedactieleden. Zie voor verklaring NCPN: www.ncpn.nl. (Foto: Internet)

Wil van der Klift

'De kern van veel verhalen - en haar verhaal met name - is dat het allemaal wel goedkomt, als de culturomslag maar eenmaal heeft plaatsgevonden. Heel langzaam verandert er iets in de financiële wereld, beweert ze. Een kwestie van geduld dus. In het geval van de banken moet die culturomslag leiden tot het wonder van een gezamenlijk belang van klanten en banken. Bankbelang en klantbelang zouden geen

Mondiale systeemcrisis

Aardolietijdperk loopt ten einde

Al sinds twee jaar onderzoekt de Europese denktank LEAIE2020 het toenemende gevaar en de waarschijnlijkheid van een diepe crisis in de aardolie sector vanuit verschillende invalshoeken, zoals speculatie, geopolitiek, technische innovatie, economie en geldpolitiek. Vandaag twijfelt niemand meer eraan dat deze crisis is uitgebroken, en dus moeten de onderzoekers nu de gevolgen ervan voorspellen. In het online bulletin GEAB nr. 90 beschrijven ze hoe de aardoliecrisis, als onderdeel

van de mondiale systeemcrisis, met de kracht van een atombom de pijlers van het oude systeem tot instorten brengt: de internationaal toonaangevende valuta's, de financiële markten, de Verenigde Staten, het westerse bondgenootschap, de wereldorde, de democratie. Binnenkort zal dit allemaal niet meer zijn wat het zo lang is geweest.

Lees verder op pagina 9

Foto: De presidenten van de BRICS-landen, vlnr Poetin-Rusland, Mori-India, Rousseff-Brazilië, Xi-China en Zuma-Zuid-Afrika, tijdens de top in 2014 in Brazilië. Het Westen vormt geen enkele garantie voor Vrede en Democratie. (Foto: WikiCommons)

Kort Nieuws

Stiglitz niet in adviesraad beurswaakhond VS

De voormalige baas van de Wereldbank, Nobelprijswinnaar en Wall Street-criticus Joseph Stiglitz, mag geen zitting nemen in een nieuw adviesorgaan van de Amerikaanse beurswaakhond Securities and Exchange Commission (SEC). De hoogste baas van de SEC, Maryjo White, wil een panel van vijf vooraanstaande experts in het leven roepen dat de toezichhouder en de Amerikaanse overheid moet gaan adviseren op het gebied van omstreden thema's zoals 'high frequency trading' en 'dark pools'.

De komst van Stiglitz, die eerder forse kritiek uitte op flitshandel en door de Democraten als aanwinst voor het panel wordt gezien, is voorsnog verhinderd. Het Republikeinse commissielid Daniel Gallagher zou tegen de benoeming zijn van Stiglitz, die in 2001 de Nobelprijs voor Economie kreeg. Stiglitz heeft in een cynische reactie laten weten dat de commissie die kandidaten aandragt voor het panel 'zich niet prettig voelt' bij het idee iemand in het panel zitting te laten nemen die 'op geen enkele manier gelieerd is aan de industrie'. (Bron: FD, 06-01-2015)

Opkoop obligaties nauwelijks effect

Een opkoopprogramma voor staatsobligaties door de Europese Centrale Bank (ECB) in 2015 zal niet leiden tot een opleving van de economie in de eurozone. Dat denken economen uit de eurozone, gepeild door de Financial Times. Van de 32 ondervraagde economen verwachten er 26 dat de ECB in 2015 zal overgaan tot kwantitatieve verruiming. Daarmee zou de ECB het pad volgen van de andere grote centrale banken in de wereld, die sinds de crisis allemaal grote hoeveelheden staatsobligaties zijn gaan opkopen. (Bron: FD, 05-01-2015)

Groei huizenmarkt blijft haperen

Na de Rabobank heeft ook ABN AMRO zijn voorspelling over de huizenmarkt neerwaarts bijgesteld. Aanleiding is de beperking van de leencapaciteit door het Nationaal Instituut voor Budgetvoorlichting. Volgens ABN AMRO stijgt de gemiddelde transactieprijs in 2015 met 1 procent, waar eerder werd uitgegaan van 2 procent. Ook het aantal transacties zal minder snel toenemen dan verwacht. De bank gaat nu uit van een stabilisatie van het aantal verkopen.

Lees verder op pagina 4

Redactie

Voor de VS gaven de vorige eeuw vorm aan de mondiale ontwikkelingen, zowel politiek, militair, cultureel als ideologisch. Met name na de teloorgang van het socialistische blok. Het opkomende socialisme vormde decennialang een tegenwicht en een mogelijk maatschappij-alternatief en zorgde zo voor evenwicht op de planeet. Sinds de geslaagde contrarevoluties in de meeste voormalige socialistische landen, is de mondiale balans in het voordeel van het Westen doorgeslagen. Deze 'overwinning' van het kapitalisme gaat echter gepaard met toenemende chaos.

De moordende onderlinge concurrentie maakt het kapitalistische Westen zwak, zeker nu de gezamenlijke vijand is weggefallen. Het huidige politieke, economische, culturele en ideologische klimaat toont genadeloos de talloze interne tegenstrijdigheden, allemaal kenmerkend voor het kapitalisme, gebaseerd als het is op keiharde concurrentie om te kunnen overleven. Geopolitieke wedijver over territorium en militaire macht zijn aan de orde van de dag.

De VS konden een internationaal systeem opbouwen waarvan zij zelf vooral profiteerden en waarmee 'bondgenoten' en wingewesten konden worden gecontroleerd. Dit overwicht verdwijnt in snel tempo. Het gevolg is toenemende verwarring en het ontstaan van nieuwe krachtsverhoudingen. Het kapitaal in crisis kan alleen nog maar overleven door de uitbuitingsgraad overal in de wereld drastisch op te voeren. Met verzet in alle soorten en maten als gevolg. De snelle groei van het moslimextremisme en fascistoïde groeperingen moet in dit licht worden gezien. Met het tijdelijke verlies van het socialisme als mondiaal tegenwicht tegen het kapitalisme werd het voor deze 'stromingen' mogelijk hun kop (weer) op te steken.

Zonder behoud, versterking en vermeerdering van het aantal socialistische landen zal deze ontwikkeling zich alleen verder versterken. Zonder verspreiding van de socialistische politiek en ideologie zal van een noodzakelijk tegenwicht nauwelijks sprake kunnen zijn. De VS proberen zich, met de NAVO als voertuig, staande te houden met agressief militair optreden in tal van gebieden en regio's. In het Midden-Oosten wordt openlijk - samen met andere westerse bongenoten - oorlog gevoerd in Syrië. In eerder bezette landen zoals Irak en Afghanistan blijven westerse troepen gestationeerd. Zo blijft er sprake van permanente bezetting. Het hele (vaak islamitische) gebied staat onder curatele. De westerse hegemonie roept immers verzet op. Er zullen nog veel 'Parijzen' volgen zolang het kapitalisme aan de macht is. Zie de verklaring van het partijbestuur van de NCPN op de website www.ncpn.nl.

Deze keer op de website

1. Verklaring NCPN over terreurdaad in Parijs;
2. Losse flodders Dijkstra over kiloknallers (FD, 07-01-15).

Deze keer in de rubriek Marxistische Analyses:

1. Westerse 'middenklasse' II, Song Lidan, vert. Louis Wilms.

van een nieuwe grote imperialistische oorlog neemt snel toe.

Maar intussen vinden talloze kleinere oorlogen plaats en neemt het gevaar van aanslagen en andere vormen van daadwerkelijk dodelijk gevaar toe. Fracties van het moslim-extremisme zijn uit op het oproepen van antimoslimgeweld en moskeebanden in de hoop de samenlevingen nog verder te ontwrichten. Zij kennen de CIA-tactieken goed. Deels komt deze ontwrichting door provocaties van moslimextremisten de heersende klasse goed van pas. Het leidt af van de dagelijkse zorgen van de werkende klasse als gevolg van de toenemende kapitalistische uitbuiting. Waar angst overheerst krijgen fundamentalisme, extremisme en fascisme een (hernieuwde) kans en worden daarmee een politieke realiteit die de werkende radicaliserende mensen op het verkeerde spoor willen en kunnen zetten en kunnen afhouden van gezamenlijke strijd tegen de heersende kapitalistische klasse.

Een ander groot gevaar bestaat eruit dat de heersende klasse probeert haar invloed in de wereld en in de thuislanden te versterken door de verwarring om te zetten in noodmaatregelen, ondemocratische wetgeving, verharding van het rechtssysteem en andere ingrepen in de verworven rechten van de werkende klasse. Op mondiale schaal wordt steeds meer gezocht naar oplossingen met militaire middelen. In Nederland worden de geesten op allerlei manieren rijp gemaakt voor militair ingrijpen elders op de wereld en neerslaan van verzet in eigen land. Voordat de Koude Oorlog weer helemaal terug is moeten redelijke en progressieve mensen de handen ineen slaan en actief in verzet komen tegen het groeiende oorlogsgevaar van de VS en hun hulpjes.

Komend jaar wordt levenspeil verder aangetast

Voor de werkende (en uitkeringsgerechtigde) bevolking belooft 2015 een nog moeilijker jaar te worden. Weliswaar worden een reeks maatregelen pas in 2016 voelbaar, maar al dit jaar zullen massa-ontslag, hogere gemeentelijke belastingen, hogere eigen bijdragen en hogere kosten voor voorzieningen een steeds grotere tol vragen. Het uit-

knippen gaat gestaag door. Volgens topman Camps van Economische Zaken staat wetgeving de groei van de (nieuwe) economie in de weg. Op dat trommeltje zal de komende periode vaak worden geroffeld. Weg met voor de werkende klasse beschermende wetgeving! Steeds meer vast werk verdwijnt en wordt vervangen door uitzend-, pulp-, flexibel en andere baantjes zonder voldoende zekerheid. We staan aan de vooravond van de Statenverkiezingen. Het gevecht om de politieke posities na deze verkiezingen is al in volle gang.

Dagobertducktaks nodig en mogelijk

Het woord 'Dagobertducktaks' is in 2014 terecht verkozen als het woord van het jaar. De noodzaak en mogelijkheid van zo'n belasting zijn evident. Er zijn volgens vastgoeddienstverlener Savills 200.000 UHNWI-ers (Ultra High Net Worth Individuals). Dit zijn de superrijken, de multimiljonairs. Dan ben je niet zomaar een 'miljonairtje'. Deze groep zal nog met 22 procent groeien tot 2018 ten koste van de werkende klasse. Inmiddels werden de allerrijksten in 2014 nog aanzienlijk rijker (zie bij kort nieuws). Omhoog die winst- en vermogensbelasting. Aanpakken die vermogens verkregen door belastingontduiking. Stop stelsel van privébezit van productiemiddelen en grootkapitaal.

Cuba en Griekenland

Op Cuba heerst terecht feestvreugde nu alle vijf de patriotten weer thuis zijn. De nieuwe verhoudingen met de VS zullen zich de komende periode moeten uitkristalliseren. Zie elders in de krant en verklaring NCPN op website www.ncpn.nl. In Griekenland vindt er een electorale strijd plaats tussen de nieuwe sociaaldemocratische, opportunistische Syriza en de partijen die tot nog toe de gevestigde orde vormden. Alleen de KKE bouwt aan een echt volksverzet. In het middelpunt van de burgerlijke aandacht staat - ook internationaal - een eventuele Grexit die nu ook door veel Noord-Europese landen niet langer wordt uitgesloten. Die landen hebben hun bancaire belangen de afgelopen periode in ieder geval - ondanks andere toezeggingen - snel afgebouwd, waarmee de gevolgen voor het stelsel minder hevig zullen zijn. Zie verder het achtergrondartikel in de krant.

Manifest houdt u op de hoogte van de werkelijke ontwikkelingen in de wereld. Lees de waarheid in Manifest

We plaatsen deze keer weer enige artikelen alleen op de website. Wie niet over internet beschikt kan ons verzoeken die artikelen uitgeprint te laten opsturen. Graag melden aan de redactie. Lees de Waarheid niet alleen in de papieren Manifest, maar ook digitaal op de website. (zie www.ncpn.nl). Op de website staat sinds kort een rubriek 'marxistische analyses'.

Manifest nr. 02/2015 verschijnt op donderdag 12 februari 2015.

De redactie wenst alle lezers (nogmaals) een gezond en strijdbaar 2015.

De vermoorde hoofdredacteur van Charlie Hebdo achter zijn bureau. Charb, zoals hij bekend was als cartoonist, had openlijk communistische sympathieën. In interviews benadrukte hij dat hij Charlie Hebdo als erfgenaam zag van het antiklerikale en antikapitalistische blad 'L'Assiette au beurre', dat rond 1900 verscheen. Charlie Hebdo nam vooral de gevestigde orde op de hak en is menigmaal door hoogwaardigheidsbekleders en rechtse politici voor de rechter gesleept. (Foto: Internet)

Rol van krant en partij onmisbaar

In deze krant en op de website www.ncpn.nl wordt uitvoerig stilgestaan bij de ontwikkelingen in de wereld. De informatie die we verschaffen staat haaks op het nieuws van de eengemaakte media, die met enkele varianten dezelfde pro-kapitalistische verdraaiing van de werkelijkheid weergeven. Steeds meer wordt er van uitgegaan dat mensen geen moeilijke, ingewikkelde vraagstukken willen. Na een dag hard werken moet er in de media lichte kost voorhanden zijn. Een schromelijke onderschatting en vergissing nu steeds meer mensen zich gaan afvragen wat de oorzaken zijn van de snelle achteruitgang van levenspeil, democratie, cultuur en menselijke waarden. De informatie die Manifest levert, druppelt uiteraard maar mondjesmaat door. Maar alle beetjes helpen. De politieke verhoudingen in ons land bestaan immers niet voor eeuwig! De honger naar ander nieuws neemt toe.

Voor NCPN en Manifest ligt een grote berg taken te wachten. Steeds meer politiek bewuste jongeren strijden met ons mee. Dat is een enorme stap voorwaarts. Partij en krant staan midden in de hedendaagse ontwikkelingen. Rechts opportunisme en links radicalisme liggen daarbij op de loer. Het zoeken blijft naar een evenwichtige, uitvoerbare politiek. Het gebruikmaken van onze sterke kanten en begrijpen en rekening houden met onze zwakke kanten is daarbij essentieel. Onze kracht ligt in de politiek-ideologische kennis. De eenheid tussen de marxistisch(-leninistische) inzichten, positie en methode biedt - mits dia-

lectisch toegepast - een uiterst waardevol instrument om de veranderende werkelijkheid te begrijpen en te veranderen. Of in gewoon Nederlands: de NCPN en Manifest zijn als geen andere partij en krant in dit land in staat om uitleg te geven aan de verwarrende ontwikkelingen in de wereld. Een steeds groter deel van de bevolking is op zoek naar steekhoudende verklaringen nu er een einde komt aan de Amerikaanse eeuw. De NCPN vormt samen met de CP's van Duitsland, Luxemburg en België het vierpartijen-overleg. Eind februari/begin maart vindt de 10de conferentie (in Nederland) plaats. Voorafgaand zal op zaterdag 28 februari een demonstratie plaatsvinden. We roepen op daaraan deel te nemen. Genoeg te doen dus.

De communistische wereldbeweging is op dit moment op zoek naar nieuwe wegen en balansen. Er wordt mondiaal gezocht naar effectieve antwoorden op de kapitalistische crisis en wegen naar het socialisme. Zo'n zoektocht leidt altijd noodzakelijk en onmisbaar tot discussies. Daarbij de eenheid in het oog houden is dan een vereiste. Eenheid is dringend nodig, maar nooit ten koste van de principiële uitgangspunten. De dialectische eenheid tussen principiële standvastigheid en tactische souplesse is een van de moeilijkste uitdagingen, zoals we zien bij het steeds opportunistischer optreden van de SP en al veel eerder bij het optreden van de traditionele sociaaldemocratische partij.

Nog maar net heeft staatssecretaris Sander Dekker een nationaal onderwijsdebat geopend of de minister van Onderwijs neemt daar al een dwingend voorschot op. Minister Bussemakers kwam namelijk met een plan voor hervormingen in het VMBO. In feite gaat het om de zoveelste onderwijsvernieuwing in de afgelopen paar jaar.

Onderwijs alleen nog in dienst van bedrijfsleven

Ron Verhoef

Waar Dekker aan iedereen wil vragen wat het belang is van onderwijs, wil de minister dat recht voorbehouden aan een beperkte groep, namelijk het bedrijfsleven. De gepresenteerde plannen zijn niet nieuw. Ze zijn namelijk een kopie van de hervorming 'Focus op Vakmanschap' dat sinds dit schooljaar in het MBO is ingevoerd. Hoewel er binnen het MBO veel scepsis over dit plan heerst wil de minister een evaluatie hiervan niet afwachten maar direct doorgaan met dezelfde hervorming in te voeren in het VMBO.

Wat de kranten en het nieuws vooral oppikken is dat het bedrijfsleven mag gaan meepraten over het onderwijs. Daarbij gaat het bedrijfsleven per regio bekijken welke opleidingen nog wel en welke niet worden aangeboden. Dit staat uiteraard op gespannen voet met de in de grondwet vastgelegde vrijheid van onderwijs. Daarin is immers bepaald dat iedereen een school mag oprichten, mits aan kwaliteitseisen van opleiding en personeel is voldaan. Die kwaliteitseisen voor opleidingen worden normaal in een exameneis vertaald. Voor opleidingen moesten daarom ook examendossiers worden gemaakt ook als het bedrijfsleven daar geen behoefte aan had. Dat gaat nu dus veranderen.

Hoe ver dat kan gaan is in het MBO inmiddels wel duidelijk geworden. Waar docenten in het verleden een redelijke vrijheid hadden

hun lessen in te vullen, zolang de examen-normen maar werden gehaald, is dat nu verdwenen. Tot in details wordt nu vastgelegd wat een leraar in zijn lessen exact moet doen en hoe. In heel Nederland zijn inmiddels bedrijfspgroepen ontstaan die zich actief bezighouden met de invulling van die lessen.

De regering zet nog wel zelf de eisen neer voor taal en rekenen, maar voor overige AVO-vakken geldt binnen het MBO inmiddels dat ze wel gegeven moeten worden, maar niet behaald hoeven te worden. Dit laatste zal nog niet direct naar het VMBO worden vertaald, maar als het bedrijfsleven inderdaad gaat meebepalen is dat een kwestie van tijd.

Wat leerlingen en ouders hier allemaal van vinden blijkt minder van belang te zijn. Bussemakers heeft de vraag waarvoor we opleiden namelijk al beantwoord: voor het bedrijfsleven. En dan met name het regionale bedrijfsleven, want er komen per regio groepen. In de praktijk betekent dit dus dat een opleiding tot loodgieter in Rotterdam er straks totaal anders uit kan zien dan in Groningen, mits aan de kwalificatie-eisen wordt voldaan. Daar is echter weinig voor nodig omdat de kwalificatie-eisen voor de meeste vakken op VMBO-niveau zodanig vaag omschreven zijn dat je er alle kanten mee op kunt.

De officiële reden voor deze hervorming is dat leerlingenaantallen afnemen. Hierdoor ontstaan kleine opleidingen en die kosten

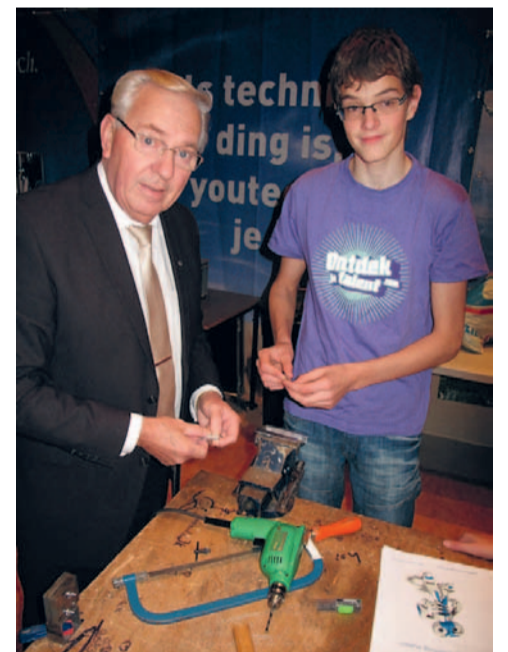
veel geld. Dat is natuurlijk waar, maar als we bedenken hoeveel scholen uitgeven aan reclame en andere promotie (bij sommige scholen loopt dit zelfs op tot 40%!), dan valt daar toch heel wat geld op te besparen, waarmee ook kleinere opleidingen in stand gehouden kunnen worden.

Bovendien dreigen specialisaties die wel belangrijk zijn maar weinig personele vraag hebben zo verloren te gaan. Zo is het in Nederland inmiddels niet meer mogelijk een opleiding te volgen voor de medische elektronica. Welke gevolgen dat voor de zorg in de toekomst gaat hebben, is moeilijk te zeggen. Het is niet ondenkbaar dat het zal leiden tot het ontstaan van interne opleidingen.

De echte reden zal de meeste mensen wel duidelijk zijn. Het bedrijfsleven wil meer invloed, maar dat ligt gevoelig. Al sinds het midden van de jaren '80 dringt de Europese Ronde Tafel van Industriële erop aan dat zij een grotere vinger in de pap krijgt. Dat lukt steeds beter. Hoewel de reeks onderwijsvernieuwingen die we de afgelopen jaren gehad meestal worden verkocht met een sociale doelstelling, komen ze wel verrassend overeen met de wensen die de ERTI in haar onderwijsrapporten vermeldt.

Onderwijspsychologisch is er weinig steun voor al deze vernieuwingen. De British Psychological Society (de beroepsvereniging van Britse psychologen en daarmee de Britse variant van het Nederlands Instituut voor

Psychologen (NIP) waarschuwde in haar vak-tijdschrift, the psychologist, van februari 2014 dat het de verkeerde kant opgaat. De door regeringen en bedrijven geïnspireerde onderwijsvernieuwingen missen elke wetenschappelijke basis. Zo zijn zij alle gebaseerd op de leerstijlvisie van Kolb, waarvan inmiddels is aangetoond dat deze onhoudbaar is. Niet wat onderwijspsychologen weten over leren en onderwijs wordt nu dus leidend, maar wat het bedrijfsleven wil. Daarmee wordt de kwaliteit van het onderwijs opnieuw een klap toegebracht.

Bedrijfsleven bepaalt steeds meer de inhoud van het onderwijs. (Foto: www.andreascollge.nl)

Huilend met de wolven in het gerooid bos

Zie ze de kont kussen, hun wonden likken met in hun duivelsbed de billen bloot.
Zie hoe ze hun status opkrikken
opleven, koketteren met hun zelfdood.

Zie ze hun beide wangen keren
het tij zit er voorlopig nog niet in...
Zie ze arrogant op hun status teren
krijgt hun faillissement het beoogde gewin.

Zie ze gejaagd door de wind, in het harnas
in de uitrusting die past bij hun soort
met in hun horloge van een held as
met alles wat er wellicht bij hoort...

Zie ze hoog vliegen, als vliegen op de stront
dansend met een big smile om de kokende brij.
Zie Joost mag weten, doet het kond
het fenomeen, een onderkoning van het tij...

Zie ze regeren, in de houding springen
een gat in de verontreinigde lucht.
Zie ze naar pijpen dansen, hoor ze zingen
een psalm in de goddelijke klucht...

Zij lachen om niet te hoeven janken
huilend met de wolven in het gerooid bos.
Zie ze klinken... verheven klanken...
duivels en duivelinnen naaien erop los...

Zij zijn eigenlijk niet aanwezig
zien slechts wat een mogelijkheid hen biedt
zijn in gedachte hoofdzakelijk bezig
met wat kan zijn... het einde van een lied...

IN MEMORIAM
Heden is hij onverwachts overleden
Damocles overviel ons in onze slaap
met het zwaard uit de schede...
Hij zei niet veel... maar recht voor zijn raap...

Henricus Azewijn

Kort Nieuws

Eerder ging ABN AMRO uit van een toename van 5 procent. Dit schrijft woningmarkteconoom Philip Bokeloh in zijn rapport 'Keurslijf houdt prijzen in toom'. Door het economisch herstel en de daling van de hypotheekrente ging de markt er eerder vanuit dat het herstel zou versnellen. (Bron: FD, 05-01-2015)

Ambtenarenlonen lopen weer flink achter

Werknemers in dienst van de overheid zijn ook vorig jaar met hun loonontwikkeling flink achtergebleven bij werknemers bij particuliere bedrijven. Ambtenaren zagen hun cao-loon over 2014 met 0,5 procent stijgen, vergeleken met een plus van gemiddeld 1,1 procent in het bedrijfsleven. Geaccumuleerd over de afgelopen vier jaar zijn in de cao's voor het particuliere bedrijfsleven gemiddeld 5,4 procent hogere lonen overeengekomen. Voor de overheid komt er over dezelfde periode een plus van 1,9 procent uit rollen. Dat levert een nadelig verschil van 3,5 procentpunt op over vier jaar, bijna een procent per jaar. Uit gegevens van het CBS blijkt dat de cao-lonen vorig jaar gemiddeld met 1 procent zijn gestegen. Dat is de laagste stijging in jaren. De vakbonden slagen er niet in bij de cao-onderhandelingen een vuist te maken. In 2013 stegen de cao-lonen nog met 1,2 procent en in 2012 met 1,4 procent. Dankzij de daling van de inflatie heeft de gemiddelde cao-loonstijging van 1 procent over het afgelopen jaar voor het eerst in enkele jaren de koopkracht niet aangetast. (Bron: FD/JHinrichs, 04-01-2015)

Werkgevers dreigen vakbonden te passeren

Werkgeversorganisaties VNO-NCW, MKB-Nederland en AWWN dreigen de vakbonden te passeren in het overleg over arbeidsvoorwaarden. In een verklaring over de Arbeidsvoorwaardennota 2015 zeggen de organisaties dinsdag 6 januari jl. dat ze de cao's het liefst willen vernieuwen in overleg met de vakbonden. "Maar in de praktijk blijkt het meestal lastig, vaak zelfs onmogelijk, om met de vakbonden bestaande arbeidsvoorwaardenpakketten aan te passen." De economische crisis, de mondialisering en de snelle ontwikkelingen op ICT-gebied vergroten volgens de werkgevers de noodzaak van meer flexibiliteit en hogere kwaliteit. De grotere flexibiliteit zou onder meer moeten worden bereikt door meer ruimte voor individuele arrangementen, meer beloningsvormen die mee-ademen met de conjunctuur, en het afbouwen van onregelmatigheidstoelagen. Tegelijkertijd zouden zogenoemde flexkrachten wel meer zekerheden moeten krijgen. (Bron: FD, 06-01-2015)

Lees verder op pagina 6

Het bieden van vals of echt perspectief

Het plan van perspectiefbanen, trots binnengehaald door de SP in de college-onderhandelingen in Amsterdam, strandde vorige week in de gemeenteraad. Terecht wezen FNV, Comité Dwangarbeid Nee en organisaties van bijstandsgerechtigden op het feit dat het plan van Arjan Vliegthart (SP) nog steeds een verwerpelijke eerste periode van zes maanden van werken zonder loon bevatte. Perspectief bieden aan mensen die aan de kant zijn gezet, kan niet zonder een fundamentele kritiek op het mechanisme achter die uitsluiting.

Maarten Muis

Terecht vroeg men zich af wat het huidige plan van perspectiefbanen van de SP toevoegt aan de huidige praktijk van het begeleiden van bijstandsgerechtigden richting werk. Zeker als dat niet gepaard gaat met daadwerkelijk echte banen creëren, met een cao-loon en een vast contract. Integendeel, het college van D66, VVD en SP zet stevig het mes in het ambtenarenapparaat en het welzijn en breekt zo duurzame werkgelegenheid in de stad af. Werk dat 'vrijwilligers' nu moeten gaan uitvoeren.

Er gaan steeds meer stemmen op om de huidige illusiepolitiek wat betreft re-integratieprojecten voor bijstandsgerechtigden te verlaten. Een onderzoeker van de UvA, Thomas Kampen, toonde kortgeleden in zijn promotie aan dat het huidige beleid van eerst een periode verplicht vrijwilligerswerk doen bijna nooit tot een baan leidt. Integendeel, het werkt averechts, de positie van vrijwilliger wordt gebruikt als 'vluchtheuvel' en vergroot juist de afstand tot de arbeidsmarkt. Uit het onderzoek blijkt dat de ideeën waarop de participatiesamenleving is vormgegeven in de praktijk illusies blijken te zijn.

De constatering dat er in Amsterdam teveel mensen, werkloos of met een arbeidshandicap, langdurig aan de kant staan is terecht. Maar door het in een breder perspectief te plaatsen wordt het helderder. Zo werd tot nu toe twee keer de noodklok geluid over dat er teveel arbeidsgehandicapten langs de kant stonden. Eerst over de groei van het aantal WAO-ers (Lubbers 1990: '1 miljoen') en twintig jaar later over de Wajongers (CPB 2010). Dat leidde beide keren tot harde ingrepen in de rechtspositie en het inkomen van de werkenden en uitkeringsgerechtigden: de invoering van de WIA en de Participatiewet. Het waren steeds grote woorden van weer mogen meedoen, die in de praktijk een beleid van sociale afbraak rechtvaardigden.

Het is meer dan tijd dat we de -oude én nieuwe - sociaaldemocratische sprookjes ontmaskeren en de mechanismen die tot uitsluiting van zoveel mensen van de arbeidsmarkt leidt bij de naam noemen. Om te beginnen moeten we af van een arbeidsmarkt die werken tot een topsport maakt. Wat de werkgever tegenwoordig vraagt qua inzet voor een mager salaris is van de zotte. Altijd bereikbaar zijn, jezelf meer dan honderdtwintig procent geven,

altijd flexibel zijn, continu je vaardigheden verbeteren, communicatief sterk, klantgericht en bovenal stressbestendig zijn. Werken wordt velen teveel en mensen branden af op onmogelijke taken. Dan lig je eruit met een burn-out, spierproblemen of een depressie.

Ben je inmiddels terechtgekomen in het groeiende leger van 'mislukte' werknemers, die vaak ook nog worden aangepreft dat het vooral lag aan een individuele stoornis of verslaving, dan is de kans dat je weer toegelaten wordt tot de eredivisie van mensen met een vast contract zeer klein. Een grote groep komt in de precare arbeid en worstelt zich als pseudo zelfstandige van de ene kleine klus naar de andere. Tussendoor lange periodes in tal van uitkeringsituaties, van WIA, via BBZ naar WWB. Zo heeft dit rechtse afbraakbeleid een steeds groter arbeidsreserveleger gecreëerd dat zo gunstig uitpakt voor de kapitalisten, want het drukt de lonen.

Laten we gewoon eerlijk zijn en erkennen dat het kapitalisme, dat van werken topsport heeft gemaakt, een grote groep mensen afgeschreven heeft. Het heeft weinig zin om werkgevers op hun sociale verantwoordelijkheid te wijzen, als zij in

een keiharde concurrentie tot elkaar staan, wat leidt tot steeds maar grotere uitbuiting. Daar kunnen een paar miljoen loonkostensubsidie die de SP parlementair in Amsterdam heeft uitonderhandeld niet tegenop.

Die paar bijstandsgerechtigden die met veel inzet van geld en middelen voldoende opgelapt worden om weer een tijdje, meestal in beschutte vorm, in de buurt te kunnen zijn van de 'topsporters', maken juist de kloof tussen wat het kapitalisme van zijn werkenden eist en wat rechtvaardig en gezond is alleen maar zichtbaarder. Het verzacht de pijn van het kapitalisme gezinsins.

Is het sociaal beleid om mensen die al eens uitgespuwd zijn, met veel dwang en valse beloften richting arbeidsmarkt te bewegen, waarop steeds harder de kapitalistische concurrentie de werkgevers dwingt arbeid zoveel mogelijk uit te buiten? Doel van linkse politiek moet zijn om klassenbewust macht op te bouwen, in organisaties, in bedrijven, in de buurt en zo vanuit die nieuwe positie met collectieve eisen de wereld van de arbeid terug te veroveren op het kapitaal en die weer leefbaar en gezond te maken.

Bijstandsgerechtigden verdwijnen steeds meer in donker gat. (Foto: Shutterstock)

Falsificaties en Economische achteruitgang

Massaontslagen op komst

Manifest schrijft met grote regelmaat over de afnemende werkgelegenheid. Soms door grote aantallen voorbeelden te tonen, dan weer bedrijfstaksgewijs, zoals in de vorige krant en vaak ook in algemene termen of middels macro-overzichten. Het kapitalisme toont zijn ware gezicht heel duidelijk als het gaat om ontslagronden en afbraak van werkgelegenheid. Alleen al tijdens de productieweek van deze krant viel op één dag (9 januari) te lezen: Etam Groep Retail schrapt groot aantal banen op hoofdkantoor, Britse bank Standard Chartered schrapt 4000 banen, nieuwe reorganisaties bij Martinair, bij Poolse kolenmijnen verdwijnen komende jaren 4800 banen, Coca-Cola schrapt 1800 banen.

Wil van der Klift

Steeds grotere aantallen mensen worden verplicht te vertrekken. Banenverlies is structureel en massaal.

100.000 Nederlanders verliezen baan

Volgens de vakbondsbestuurder Reinier Castelein, voorzitter van De Unie, zullen zeker 100.000 Nederlanders in 2015 hun baan kwijtraken. De werkloosheid zal nauwelijks dalen (AD, 27-12-14). De lijst van De Unie omvat bedrijven en instellingen als de Rabobank, MSD, Akzo Nobel, KPN, SBM Offshore, Holland Casino, de kranten van NDC en Wegener, massaontslagen in de kinderopvang, jeugd- en thuiszorg, bij de UWV. Ook bij

KLM moet nog 700 miljoen euro worden bezuinigd de komende vijf jaar. Het zou in dat bedrijf kunnen leiden tot ontslag voor 6000 werknemers. De kapitalistische crisis vreet door. De positieve cijfers van het Centraal Planbureau (CPB) kloppen totaal niet met de werkelijkheid.

Technologische vernieuwingen en vooruitgang leiden voortdurend tot afbraak van bepaalde soorten werkgelegenheid en uiteraard ook tot nieuwe werkgelegenheid. Het gaat dan uiteindelijk - de kwaliteit niet meegewogen - om het saldo. Levert de vernieuwing meer of minder banen op? Minder dus. Aanzienlijk minder. De economische groei moet steeds meer komen uit hogere productiviteit.

Met z'n duizenden tegelijk op straat

De aard van het kapitalisme wordt vooral zichtbaar in de beantwoording van de vraag hoe er met de werkenden wordt omgegaan. Hoe wordt geanticipeerd op nieuwe economische ontwikkelingen? Hoe wordt omgegaan met het menselijk kapitaal? Meestal worden de betrokken werknemers min of meer gedumpt en een of andere sociale regeling ingejaagd. Alleen de topspecialisten krijgen nieuwe kansen. Van systematische omscholing en trajecten van werk naar werk is meestal geen sprake. De moordende onderlinge kapitalistische concurrentie tussen bedrijven laat geen ruimte voor een menselijke aanpak. Zo ziet het kapitalisme er uit. Werknemers zijn

Voor nu: sta samen sterk in de vakbeweging! (Foto: FNV Online/Flickr/cc/by-nd)

kostenposten die je zo laag mogelijk houdt. Met zo min mogelijk mensen zo hoog mogelijke productie maken, dus een zo hoog mogelijke uitbuitingsgraad. Ondernemers zitten graag - groten-deels gedwongen door het systeem waarin wordt geopereerd - voor een dubbeltje op de eerste rang. Menselijke waardigheid, beroepstrots, opgebouwde sociale werkcontacten zijn van ondergeschikt belang: allemaal op de schroothoop.

Lees verder op pagina 10

MOOIE WOORDEN

Vooruitgang op z'n liberaals

Wie zegt dat het liberalisme de wind in de zeilen kreeg door de contrarevolutionaire omwentelingen in Oost-Europa en de Sovjet-Unie heeft gelijk. Maar dat wil niet zeggen dat dit ook hét omslagpunt naar het terugdringen van de sociale verworvenheden was. Het streven naar ontmanteling van de sociale sector

Rinze Visser

Voor al in de jaren zeventig van de vorige eeuw werd al ingezet op het tegenhouden van verdere sociale vooruitgang en terugdringing van de publieke sector. Deze werden een obstakel in de objectieve kapitalistische noodzakelijkheid. Om een paar voorbeelden te noemen; de wet op de huurharmonisatie, met extra huurstijgingen en het daardoor terugdringen van (overheids)objectsubsidies, de voorbode van het afschaffen van deze subsidies, verzelfstandiging van wooncorporaties en liberalisering van de woningmarkt; de aanval op de (automatische) prijscompensatie van de lonen, welke aanval in 1977 door grote stakingsacties voorlopig afgeslagen werd. Ook toen al werd er getornd aan de rechtshulp voor minvermogenen. De roep om verlaging of zelfs afschaffing van het minimumloon werd toen al gehoord. Hele en halve bedrijfstakken werden overgeheveld naar landen waar de lonen lager waren. Op meerdere terreinen werden de aanvallen op de posities van de werkende bevolking ingezet. Vaak ook konden door acties aanvallen, zoals later bleek, voorlopig afgeslagen worden. Echter bij de kennis van de ontwikkelingsgang van het kapitalisme kon toen al gezien worden dat bij gebrek aan politisering van de tegenbeweging, al die zaken weer verscherpt aan de orde zouden komen.

Maar, er was nog iets. De communistische beweging was al niet meer wat het geweest was. Eind zestiger, begin zeventiger jaren van de twintigste eeuw was er de opkomst van het zgn. euro-communisme, een vorm van opportunisme die niet alleen ideologisch doordrong in de West-Europese communistische partijen, maar ook in die van de socialistische landen in het oosten van

Europa, ook al was dat laatste niet te merken door de officiële communistische retoriek. Kapitalisten en hun politieke partijen ruiken als het ware de ideologische verzwakking van hun vijand: het communisme.

Diezelfde ideologische verzwakking die toen plaatsvond, en die het einde van een groot aantal van socialistische staten heeft ingeluid, is er mede de oorzaak van dat de wederopstanding van communistische partijen zo moeizaam gaat. Vasthouden aan de lijn van het marxisme-leninisme, dat wil zeggen dat het socialisme hét antwoord en hét vervolg op het kapitalisme is, óf de communistische partij zien als een beweging met socialistische uitgangspunten, welke laatste het vor-

en privatisering van overheidsdiensten in de ontwikkelde kapitalistische landen was al eerder aanwezig. Dat deze ontwikkeling - vanuit het standpunt van de heersende klassen noodzakelijk - door de socialistische nederlagen is versneld, is zeker wel juist.

men van een socialistische samenleving niet meer als doel ziet en illusies heeft over wat er zoal nog binnen het kapitalistisch systeem te bereiken is.

De snelheid waarmee de sociale - socialistische, communistische - verworvenheden worden afgebroken heeft ook zijn ideologische tegenhanger, in de gewenning in de geesten van de mensen. Was bijvoorbeeld het aantal dak- en thuislozen en huisuitzettingen nog niet zo lang geleden redelijk klein en een bijzonderheid in ons land, is het nu al niet meer weg te denken. Een sterk groeiend aantal lijkt een normaal onderdeel van de samenleving te worden en ook als zodanig geaccepteerd. Zo ook de voedselbanken, is als blijvend verschijnsel geac-

cepteerd. Tot 'goede doelen' gepromoveerd en waarschijnlijk straks troetelkindjes van de miljonairs, waarmee een slecht geweten afgekocht kan worden. Ook hoge werkloosheid is een normaal verschijnsel geworden, wat gezien wordt als horend bij een 'moderne' kapitalistische maatschappij. De snelheid waarmee alles moderniseert - ook digitalisering - houdt geen gelijke tred met de belevingswereld van een grote massa mensen. Dit staat los van het wel of niet kunnen omgaan met de apparaten. Het kapitaal, de grote organisaties, drukken alles door dat arbeidskosten bespaart en meer winst oplevert.

Ook het door de ouderwetse milieubeweging zo geromantiseerde kleinschaligheid gaat er aan. Of je zou de groei van het aantal zzp'ers kleinschaligheid moeten noemen, maar dan komen we op een ander punt. Door het steeds minder gehinderd kapitalisme groeien grote steden nog groter, in aantallen die het inwonersaantal van veel kleinere landen overtreffen; het stoot door, niets ontziend; het zorgt dat hem welgezinde politieke partijen aan de macht zijn en zijn agenda uitvoeren. En dat met een nog niet eerder vertoonde snelheid. Wie niet of niet snel genoeg mee kan, die heet 'achterblijver'.

De neoliberalen zeggen dat dit van alle tijden is, dat dat alles een natuurlijke ontwikkeling is. Zij zeggen dat de stoommachine de werkende bevolking eerst ook veel ellende bracht, maar later tot grote vooruitgang heeft geleid. Zo ook nu de telecommunicatie. Maar technologische vooruitgang is niet per definitie politieke vooruitgang, laat staan sociale vooruitgang. Want de politiek, economisch en militair sterkste, bepaalt het tempo. Er is geen tijd voor herstel van werkgelegenheid en koopkracht. Het verschil

ingezonden :

Anne P. van Dijk van FNV-Bondgenoten keert zich in de LC van 5 januari terecht tegen al die misleiding waarbij slechte zaken als goed worden voorgesteld. Hij noemt dit een politiek instrument van de machthebbers. Dat is juist! Alle door hem genoemde onderwerpen zijn aan de orde van de dag. Zoals ook de genoemde tegenprestatie voor het ontvangen van een werklozenuitkering. Hoezo tegenprestatie? Het is de maatschappij die, in de vorm van een werklozenuitkering, een tegenprestatie levert voor het totale onvermogen om voor iedereen werk te verschaffen. De propagandamachine spuugt dagelijks vele 'mooie woorden' uit: 'meer met minder'; 'klantvriendelijk'; 'zorg op maat'; 'participatiemaatschappij' en meer van die fraai klinkende, maar slechte zaken bedekkende, uitdrukkingen. Het is goed dat er mensen zijn die dit aan de kaak stellen. Dat zouden meer mensen moeten doen...

Rinze Visser,
Kof 8,
8531 AT Lemmer.
05-01-2015

met eerdere perioden in de geschiedenis is dat we nu niet, zoals eerder, met een opkomende arbeidersbeweging te maken hebben. De in kracht afgenomen arbeidersbeweging hield gelijke tred met de verzwakte situatie van de communistische partijen.

Alles gaat snel, omdat de heersende klassen, die onvoldoende gehinderd worden, daar alle belang bij hebben. Snelheid is winst. Alles wat winst oplevert heet vooruitgang. Het is vooral daarom dat de sociale vooruitgang in het ontwikkelde kapitalisme eerst stagneerde en daarna voor achteruitgang zorgde. In kapitalistisch jargon heet dat 'vooruitgang'. Een mooi woord. Het is zaak om in te zien dat straks slechts de bezittende en vermogende klassen baat hebben bij de technologische vooruitgang, zich de voordelen eigen maken en de rest - achterblijvers, zegt men denigrend - met de nadelen blijven zitten.

Klassiek en actueel...

"(...) Naïeve en geheel onervaren mensen verbeelden zich dat het voldoende is de toelaatbaarheid van compromissen in het algemeen te erkennen om elke grens tussen het opportunisme, waartegen wij een onverzoorlijke strijd voeren en moeten voeren, en het revolutionaire marxisme of communisme uit te wissen. Als zulke mensen echter nog niet weten dat alle grenzen, zowel in de natuur als ook in de maatschappij, beweeglijk en tot op zekere hoogte voorwaardelijk zijn, kunnen zij niet anders worden geholpen dan door langdurige scholing, opvoeding, voorlichting, door politieke en dagelijkse ervaring. Het is belangrijk dat men hierbij temidden van de praktische vraagstukken van de politiek van elk afzonderlijk of bijzonder historisch mo-

ment die vraagstukken weet aan te wijzen, waarin de voornaamste vorm tot uitdrukking komt van de ontoelaatbare, verraderlijke compromissen, die het voor de revolutionaire klasse noodlottige opportunisme belichamen, en dat alle krachten worden geconcentreerd op het aan de kaak stellen van deze compromissen en op de bestrijding ervan. Tijdens de imperialistische oorlog van 1914 tot 1918 tussen de twee groepen van landen, die gelijkelijk een roof- en veroveringspolitiek voerden, was zo'n voornaamste, beslissende vorm van het opportunisme het sociaal-chauvinisme, d.w.z. het opkomen voor de 'verdediging van het vaderland', die in een dergelijke oorlog praktisch gelijk stond aan het verdedigen van de roofzuchtige belangen van de 'eigen' bour-

geoisie. Na de oorlog waren het de verdediging van de roofzuchtige 'Volkenbond', de verdediging van de directe of indirecte bondgenootschappen met de bourgeoisie van het eigen land tegen het revolutionaire proletariaat en de 'sowjet'beweging, de verdediging van de burgerlijke democratie en van het burgerlijk parlementarisme tegen de 'sowjetmacht' die de voornaamste uitingen vormden van die ontoelaatbare en verraderlijke compromissen, die alles bijeen het voor het revolutionaire proletariaat en zijn zaak noodlottige opportunisme opleverden.(...)"

Uit: De linkse stroming, een kinderziekte van het communisme, W.I. Lenin, 1920

Kort Nieuws

Pensioenen krijgen nog jaren harde klappen

De Nederlandse pensioenen blijven de komende 10 jaar verder achter bij de inflatie, maar ze worden wel 'zekerder'. Met die belofte zocht staatssecretaris Klijnsma (Sociale Zaken) gisteravond laat in de Eerste Kamer steun voor haar omstreden nieuwe pensioenregels. Door de fondsen te verplichten tot grote buffers, is indexering voor jaren uitgesloten en wordt het gat in de uitkeringen zo groot dat niemand die nu leeft ooit nog een volledig pensioen krijgt. Volgens PVV-senator Kok zal het koopkrachtverlies in 2030 liefst 30 procent bedragen. Een meerderheid had de plannen vanwege hun complexiteit liefst over het kerstreces heen getild, maar VVD en D66 zwichtten voor de zware politieke druk. Het kabinet dreigde met kortingen en hogere premies. Volgens woordvoerder Hoekstra van het CDA maakten de twee partijen op de valreep een 'indrukwekkende draai'. Nagel van 50Plus sprak smalend van 'Draaideur 66'. (Bron: AD, 12-12-2014)

Aantal Nederlanders onder de armoedegrens in 2013 gestegen

Het aantal personen en huishoudens dat onder de armoedegrens leeft is in 2013 verder toegenomen. De armoede is het hoogst bij eenoudergezinnen, alleenstaanden tot 65 jaar, niet-westerse huishoudens, bijstandontvangers en kinderen. Vooral in grote steden wonen veel mensen in armoede. In Leeuwarden en Den Haag is de armoede het hoogst. Dat concluderen het Sociaal en Cultureel Planbureau (SGP) en het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS) in het verschenen Armoedesignalement 2014. In 2011 en 2012 groeide het aantal Nederlanders dat onder de armoedegrens leeft ook al. Net als in eerdere jaren meet het Armoedesignalement de omvang en verspreiding van armoede af aan twee inkomensindicatoren. Het SGP kijkt voornamelijk naar de armoede van individuele personen op grond van het niet-veel-maar-toereikendcriterium. Het CBS beschrijft vooral de kans op armoede onder huishoudens aan de hand van de lage-inkomensgrens. In 2013 hadden 1.255 miljoen mensen, 7,9 procent van de bevolking, een inkomen onder het niet-veel-maar-toereikendcriterium. Sinds 2007 kwamen er 412.000 arme personen bij. Er waren vorig jaar 356.000 werkende armen. Daaronder waren 166.000 zelfstandige ondernemers, zowel met als zonder personeel. Bij hen ligt het armoedepercentage (13%) veel hoger dan bij mensen in loondienst (3%). (Bron: FD, 19-12-2014)

Interview met **Katrien Demuyck**, Europees coördinator van de **Free the Five Campagne**, voorzitter van het **Belgisch Free the Five-comité** en van **Initiatief Cuba Socialista (ICS)** over de betekenis van dit akkoord. Geplaatst op 24 december 2014 door cubanismo

Er waren de laatste tijd al aanwijzingen dat er iets op til was, denk maar aan de historische handdruk tussen Obama en Raúl Castro op de begrafenis van Mandela, de uitspraak van Hillary Clinton dat de economische blokkade geen zin meer had en de editoria's in de New York Times van de afgelopen weken. Maar toch komt dit akkoord voor de meeste waarnemers onverwacht. Was dat ook voor u het geval?*

Katrien Demuyck: De afgelopen zomer was ik met Marc Vandepitte op bezoek bij Gerardo Hernández, één van de Cuban Five. Hij kreeg de zwaarste straf van de vijf: tweemaal levenslang plus vijftien jaar. Normaal zou hij nooit meer vrijkomen. Toch was hij bijzonder optimistisch. Hij hoopte zelfs dat hij tegen het einde van het jaar terug in Havana zou zijn. Tegelijk vroeg hij ons om de campagne voor de vrijheid van de Cuban Five op alle fronten kracht bij te zetten.

"Het was niet de eerste keer", zo zei hij, "dat er hoop op een opening was", en zolang ze niet feitelijk vrij waren, kon er nog van alles gebeuren. De onderhandelingen waren toen achter de schermen volop bezig en gingen blijkbaar de goede richting op. Ik was dus niet helemaal verrast toen ik het nieuws hoorde, maar tezelfdertijd kon ik mijn oren bijna niet geloven. Ik ben het direct gaan checken om zeker te zijn dat het klopte. Het was te mooi om waar te zijn.

U hebt het over de Cuban Five, maar hier gaat het over veel meer dan dat: de opheffing van de blokkade, diplomatieke relaties, kortom een normalisatie van de relaties tussen beide landen.

Katrien Demuyck: Dat klopt, maar je moet wel weten dat voor de Cubaanse overheid de vrijlating van de Vijf de voorwaarde was voor gesprekken over een normalisering, dat hebben ze herhaaldelijk gesteld. Zonder hun vrijlating kon er niet onderhandeld worden. Hun terugkeer was voor Havana een absolute prioriteit, die voorrang kreeg boven alle andere kwesties. De Vijf en hun families offerden alles op om hun volk tegen terreur te beschermen. De Cubaanse overheid liet hen daarom nooit vallen en deed er alles aan om hen terug naar huis te halen. In 2001, bij het bekendmaken van het verdict tegen de Vijf in Miami, verzekerde toenmalig president Fidel Castro: "ze zullen terugkeren."

Toen wij in 2004 voor de eerste keer Gerardo bezochten in een gevangenis met streng regime in de VS verzekerde hij vol optimisme en zonder enige aarzeling: "We komen hier uit, want mijn land zal alles doen om dat te bewerkstelligen." Toen ik hem kort na zijn terugkeer

in Havana aan de lijn had, zei hij: "Zie je wel, we zijn weer thuis!"

Kun je dit akkoord beschouwen als een overwinning voor Cuba?

Katrien Demuyck: Zeer zeker. Het is een overwinning van David tegen Goliath. De VS stappen af van een 55-jaar durende isolatiepolitiek tegenover het kleine Cuba. Een halve eeuw economische blokkade en 3700 Cubaanse terreurdoden verder, geeft Obama toe dat het niet gewerkt heeft. Cuba is nog steeds socialistisch en heeft meer prestige dan ooit. De onverzettelijkheid van de Cubaanse revolutie en de internationale solidariteit met het socialistische eiland dwongen de VS om uiteindelijk toe te geven. De Cuban Five zijn het symbool van deze principevastheid. De Vijf hadden hun zware straffen destijds kunnen ontlopen door na hun gevangenneming te collaboreren met de VS-autoriteiten, maar dat hebben ze geweigerd.

Het is ook een overwinning van Latijns-Amerika. Sinds Latijns-Amerika, met Cuba en Venezuela op kop, een linkse koers is gaan varen, wordt het steeds duidelijker dat het continent niet langer de achtertuin van

Historisch akkoord Havana Overwinning voor

De Cubaanse president Raúl Castro tussen de vijf Cubaanse patriotten die jaren in Amerika gevangen werden gezet omdat zij het VS-terrorisme hadden bestreden (vlnr: Fernando González, Ramón Labañino, Gerardo Hernández, Raúl Castro, Antonio Guerrero, René González). Een groot succes voor de standvastige Cubaanse regering en de bevolking van Cuba. Talloze solidariteitsgroepen over de hele wereld steunden de Cubaanse strijd voor de vrijlating van 'De Vijf'. (Foto: Cubaanse Media)

Wat zijn volgens u de redenen voor de koerswending van Washington?

Katrien Demuyck: Ik vermeldde zojuist al de druk vanuit Latijns-Amerika. De VS riskeerden door hun houding ten aanzien van Cuba meer en meer geïsoleerd te raken. Je mag niet vergeten dat deze regio zeer belangrijk is voor de VS. Het is economisch nog steeds hun achtertuin. Twee derde van alle winsten van Noord-Amerikaanse multinatio-

een 'gevaarlijk' voorbeeld en inspiratiebron voor zijn buurlanden.

Een tweede reden moet je gaan zoeken bij de economische lobby's in de VS. Door zijn gunstige ligging en door de kantelende wereldverhoudingen wint Cuba de laatste jaren aan economisch belang. Brazilië investeert volop in een nieuwe diepzeehaven in de buurt van Havana, Mariel. Het lapt daarmee de VS-blokkade aan zijn laars. Die haven

Muurschildering in Havana die oproept het socialisme te verdedigen. (Foto: SkyDivedParcel/Flickr/by-nc-nd)

de VS is. ALBA, CELAC en UNASUR zijn uitingen van een herwonnen Latijns-Amerikaanse soevereiniteit. De druk van de Latijns-Amerikaanse landen op Washington om de relaties met Cuba te normaliseren werd steeds groter. Voor de komende top van de Organisatie van Amerikaanse Staten (OAS) in april in Panama, besloten de Latijns-Amerikaanse landen om Cuba expliciet uit te nodigen terwijl het land sinds 1962 onder druk van de VS was uitgesloten. Wat ooit het bastion was van de Amerikaanse achtertuinpolitiek zet nu de VS voor schut.

nals in landen van het Zuiden is afkomstig uit Latijns-Amerika en voor hun export naar het Zuiden neemt Latijns-Amerika meer dan de helft voor zijn rekening. Ook komt zowat een kwart van de hele olie-import uit Latijns-Amerika. Op geopolitiek vlak speelt de regio wegens zijn ligging ook een onvervangbare rol voor Washington. Het is puur economisch en geopolitiek gezien minder en minder verstandig om dit allemaal op het spel te zetten omwille van een totaal achterhaalde obsessie om de Cubaanse revolutie op de knieën te krijgen, ook al is dit eiland

wordt dé belangrijkste hub voor de scheepvaart in de Cariben. Dat zien VS-zakenlui natuurlijk niet graag aan hun neus voorbijgaan. Ook de toerismesector in de VS zou maar al te graag investeren in dit toerismeparadijs. Er gaan met andere woorden al langer stemmen op onder zakenlui in de VS om de blokkade op te heffen. Die verplicht hen ertoe werkloos toe te kijken terwijl China, Brazilië, Venezuela en ook Europa de Cubaanse markt innemen.

Europa is er inderdaad volop werk

Obama-Washington voor Cuba en Latijns-Amerika

van aan het maken om de Common Position, die sinds 1996 van kracht was, ongedaan te maken. De Common Position stelt een regime-change op het eiland als voorwaarde voor mogelijke handelsrelaties van de EU met Cuba.

Een derde reden heeft te maken met interne politieke ontwikkelingen in de VS en meer bepaald in Florida. Dat is een zogenaamde swing state en dus heel belangrijk bij de presidentsverkiezingen. Deze staat was ooit in de ban van de 1 procent superrijke Cubanen die na de Cubaanse revolutie hun toevlucht namen in hun buitenverblijven in Miami. Het was die realiteit die vanaf de jaren 1960 de agressieve politiek ten aanzien van Cuba heeft meebepaald.

De oude generatie van die harde anti-Castristen is echter aan het uitsterven. De Financial Times merkt terecht op dat Cubaans-Amerikaans senator Marco Rubio niet verstandig is als hij zijn politieke lot laat afhangen van een handvol 80-plusers in Miami door vandaag keihard van leer te trekken tegen het akkoord. De jongere generaties willen een normalisering van de relaties met hun vaderland. Ze willen op vakantie kunnen, hun familie geld

hun steun aan verleenden, zorgde voor druk vanuit de internationale publieke opinie.

Nobelprijswinnaars en prominenten van de hele wereld eisten de vrijlating van de Vijf. In verschillende landen spraken parlementen zich uit ten voordele van de Cuban Five.

De belangrijkste overwinning in die zaak tot hiertoe was het afdwingen van strafverminderingen voor drie van de Cuban Five in 2009. Dat gebeurde via het heropenen van het proces voor dezelfde rechter die de eerdere straffen uitsprak. Op de ontstemde vraag van de rechter aan de openbare aanklager waarom hij nu vermindering pleitte voor de belachelijk zware straffen die men jaren daarvoor zelf geëist had, antwoordde die: "Ons rechtssysteem dreigt internationaal geloofwaardigheid te verliezen als we niets doen." Tijdens de lobbydagen voor de vrijheid van de Cuban Five op Capitol Hill in mei 2014 kon ik zelf vaststellen dat het rapport van de internationale onderzoekscommissie in Londen (maart 2014) de nodige indruk maakte bij de tientallen congresleden en senatoren waar we langsgingen.

Er is tenslotte ook nog de zaak van

en de joodse lobby is een van de machtigste van de VS. Impliciet betekende dit ook een oplossing voor de Cuban Five, gezien het feit dat de Cubaanse overheid elke onderhandeling hieraan ondergeschikt stelde. Zo werd de zaak Gross een katalysator om de vermolmde koude oorlog-politiek van de VS tegenover Cuba om te keren.

Wat betekent dit akkoord nu voor Cuba?

Katrien Demuynck: Cuba viert feest. In de allereerste plaats omdat de laatste drie van de Cuban Five nu ook thuis zijn. Het kostte 16 jaar strijd van de Cubanen en van een wereldwijde solidariteits-beweging om dat te bereiken, maar vandaag zijn de Cuban Five weer verenigd met hun familie. De beelden van dat weerzien zijn ontroerend.

Obama heeft het over het herstellen van de diplomatieke relaties die verbroken waren sinds 1961, het verwijderen van Cuba van de lijst van terroristische landen en het toelaten van meer reizen, handel en informatie-uitwisseling. Cuba heeft daar alle baat bij. Het versoepelen en op termijn opheffen van de blokkade, het stoppen van het diplomatiek isolement en het vergemakkelijken van alle uitwisselingen tussen VS-burgers en Cubanen, zal de economie van Cuba ongetwijfeld een boost geven. Cuba zal daardoor zijn economie meer kunnen diversifiëren en ook minder afhankelijk maken van de steun vanuit Venezuela bijvoorbeeld.

Toch moeten we niet euforisch zijn. Raúl Castro wees er op dat er nog heel wat moet gebeuren voor er effectief een einde komt aan de wurgende blokkade. We moeten ook niet naïef zijn. De VS willen nog steeds de Cubaanse revolutie ongedaan maken. Die doelstelling is niet veranderd, het gaat om een verandering van tactiek. Obama maakte dat heel erg duidelijk in zijn speech. De bedoeling is nog steeds een regimewissel, alleen is de aanpak anders. Cuba is op dit moment met een goed doordachte actualisering van zijn economisch systeem bezig. De Cubanen beseffen heel goed dat dat naast veel positieve en nodige ingrepen ook risico's meebrengt voor het socialistisch maatschappijproject. De tactiekwissel vanuit de VS stelt Cuba voor nieuwe uitdagingen. De Cubanen weten echter heel goed waar ze voor staan. We kunnen ervan uitgaan dat ze vooruit zullen gaan met dezelfde voorzichtigheid en principevastheid die de revolutie al meer dan een halve eeuw kenmerkt.

DeWereldMorgen
<<http://www.dewereldmorgen.be/artikel/2014/12/23/historisch-akkoord-havana-washington-overwinning-voor-cuba-en-latijns-amerika>

toesturen of zelfs hun oude dag gaan doorbrengen in het sociaal paradijs dat Cuba is. In de kantelstaat Florida haalden de Democraten het, mede dankzij de belofte van Obama dat hij de relaties met Cuba zou herzien.

Een vierde reden is de internationale solidariteit en het gezichtsverlies voor de VS. Jaar na jaar worden de VS belachelijk gemaakt bij de VN-stemming over de economische blokkade waar zowat alle landen tegen zijn. Ook de internationale campagne voor de Cuban Five, waar indrukwekkend veel internationale instanties en personaliteiten

Alan Gross. Gross werkte voor een USAID-project, dat gesubsidieerd was op basis van de Helms-Burton wet (1996 blokkade wet). Hij werd op Cuba gearresteerd en veroordeeld voor "activiteiten tegen de onafhankelijkheid en territoriale integriteit van de staat" en kreeg 15 jaar. Aanvankelijk wees de VS elke verantwoordelijkheid voor Gross af.

Senator Patrick Leahy, reeds langer een voorstander van betere relaties met Cuba, zette zich achter de Grosszaak. Hij kreeg 65 van de 100 senatoren achter een brief waarin Obama om een oplossing voor de zaak gevraagd werd. Gross is een jood

"MENSEN IN NOOD MOET JE HELPEN"

Rinze Visser in gesprek met Martin Hoffman

Tegen het einde van 2014 had ik een gesprek met Martin Hoffman, gepensioneerd en met zijn echtgenote al weer heel wat jaartjes in Lemmer woonachtig. Door gemeenschappelijke kennis kennen Martin en ik elkaar ook al weer enige tijd. Martin Hoffman is een bijzonder mens, met een sterk sociale inslag. Bescheiden, maar wel met een behoorlijke staat van dienst als het gaat om mensen in nood te helpen. Niet alleen in de eigen omgeving, maar ook ver van hier. Zoals op Cuba.

"Daar hebben de mensen het - vooral door de VS-blokkade - erg moeilijk", zegt hij. Zijn kennismaking met Cuba ontstond toen hij daar met zijn dochter en haar vriend op vakantie was. Hij raakte verliefd op de mensen daar. Het zó moeilijk hebben en toch zo vriendelijk en gastvrij zijn, dat emotioneerde hem. Een aantal jaren geleden schreef het plaatselijk weekblad een artikel over Martin Hoffman. Hij kwam op Cuba met een man in aanraking die nauwelijks nog een letter kon lezen, Martin gaf hem z'n brillette en de man kon opeens weer wat zien. Vanaf dat moment begreep hij dat de mensen op Cuba vooral behoefte hadden aan brillen.

Later breidde zich dat uit naar hoorapparaten en andere zaken waar ook behoefte aan was. Zoals deugdelijk sanitair en nierdialyseapparaten voor een ziekenhuis in Holquin, maar ook zeep, waspoeder en tandpasta. Martin zegt dat er meer dan honderduizend brillen en ook enkele duizenden hoorapparaten door bemiddeling en de inzet van Hoffman naar Cuba zijn gevlogen, en toen dat door de hoeveelheid niet meer kon, zijn verscheept. "Niet alleen door mij", zegt hij, "ook anderen, zoals medewerkers van Cuba Care en hun familieleden hebben hier hun krachten aan gegeven". Martin: "Maar ook andere goederen, zoals kinderschoenen voor een kindertehuis voor weeskinderen, en ook kleding, zijn door donaties van een bevriende stichting in het Friese Koudum op Cuba zelf aangeschaft. Als je dan die blijdschap van de gehandicapte kinderen ziet, dan word je ook zelf blij, maar ook ontroerd".

Martin Hoffman is pas weer terug uit Cuba, waar hij met het gedoneerde geld spullen voor de kinderen heeft gekocht en op de plaats van bestemming heeft gebracht. Na zijn terugkeer uit Cuba kwam het nieuws dat er een eind aan de VS-blokkade van Cuba zal komen. Martin naar zijn mening gevraagd: "Dat zijn goede berichten. Als al die import- en exportbelemmeringen opgeheven zijn dan komt er meer perspectief voor de bevolking. Nu is er door de blokkade een tekort aan essentiële producten. Want het is toch van de gekke dat je als land zeer goed opgeleide mensen hebt, zoals bijvoorbeeld in de gezondheidszorg, en niet over apparatuur beschikt om mee te werken. Maar ik denk wel dat het nog wel even duurt voor de positieve effecten voor de bevolking merkbaar zullen zijn. Want die blokkade heeft wel heel erg lang geduurd". Hij denkt dat het toerisme uit de Verenigde Staten sterk zal toenemen. "Daar maak ik me zorgen over. Want dat brengt ook de ieder-voor-zich-mentaliteit naar het eiland. Als dat maar niet ten koste gaat van de saamhorigheid en solidariteit die ik op Cuba zo bewonder. Maar als de blokkade verdwijnt, dan is er wel een einde gekomen aan iets dat onmenselijk is."

Saamhorigheid, solidariteit, hoe bedoel je dat?

Martin: "De mensen op Cuba zijn zo gastvrij, ondanks al hun problemen. Ik heb ze leren kennen als vrolijke en beschaafde mensen, niet dat ruwe en respectloze wat je in Nederland vaak ziet. Dat vriendelijke en beschaafde, dat leren ze daar al van kinds af aan op school". Op mijn vraag wat zijn drijfveren waren om dat alles voor mensen op Cuba te doen, antwoordt hij dat hij altijd al mensen die het moeilijk hebben en het minder hebben dan hijzelf heeft willen helpen. Omdat toevallig Cuba op zijn weg kwam, is het zo gelopen. Martin: "ik ben blij dat ik vrienden heb die er net zo over denken".

Ondergetekende meldt zich hierbij aan als lid van de

NCPN

Naam: m/v

Adres:

Postcode en woonplaats:

Telefoon:

Emailadres:

In blokletters invullen, en kruist u ook de contributieschaal aan die van toepassing is (alle bedragen in euro's, netto per maand).

o minder dan 500,-	1,50
o tussen 500,- en 800,-	2,50
o tussen 800,- en 1000,-	6,50
o tussen 1000,- en 1200,-	9,00
o tussen 1200,- en 1500,-	12,00
o meer dan 1500,-	15,00

Manifest

Manifest wordt uitgegeven onder verantwoordelijkheid van de Nieuwe Communistische Partij - NCPN.

De eindredactie bestaat uit:

Hoofdredacteur:

Wil van der Klift

Redacteur:

Maarten Muis

Opmaakredacteur:

Willem van Kranenburg

Dirk van Swinderen

Correctie:

C. vd. Elst

Telefonische bereikbaarheid

Voor de goede orde willen we het volgende (nog eens) onder de aandacht brengen. Manifest is - in het algemeen - in de week van uitgave maandag en dinsdag telefonisch bereikbaar. Als uw vraag niet dringend is, hebben wij liever dat u een brief stuurt.

Inleveren kopij

Kopij voor Manifest moet uiterlijk 7 dagen (dus op donderdag) vóór het verschijnen van de krant binnen zijn op het adres

Haarlemmerweg 177

1051 LB Amsterdam

tel: 020 6825019

fax: 020 6828276

Per email uiterlijk 6 dagen eerder, dus vrijdag: manifest@ziggo.nl

Actuele berichten kunnen tot zaterdag 10.00 uur voorafgaande aan het verschijnen van de krant worden ingestuurd. Alleen via email.

Aanvraag extra kranten

Het aanvragen van extra kranten voor losse verkoop en verspreiding kan dagelijks op het NCPN kantoor.

Nieuwe Communistische Partij - NCPN

De NCPN is opgericht in 1992 en verschilt van de andere partijen. De politieke partijen die in Nederland de dienst uit maken, doen wat de grote multinationale ondernemingen willen. En precies daarin ligt het onderscheid met de NCPN.

De NCPN is anti-kapitalistisch van karakter. Ze baseert zich op het marxisme-leninisme, de wetenschappelijke wereldbeschouwing waarvan Marx en Engels de grondleggers zijn en dat door Lenin en anderen verder ontwikkeld is.

Het marxisme-leninisme, biedt inzicht in de wetmatigheden van de productieverhoudingen, de economische ontwikkeling en de geschiedenis van de mensheid. Vanuit deze uitgangspunten treedt de NCPN op voor de bevolking en sluit aan bij de beste, positieve tradities van de communistische beweging in ons land.

Doel

De NCPN streeft naar een socialistische maatschappij zonder uitbuiting en onderdrukking, zonder onrecht. Naast het doel van opheffing van de sociale ongelijkheid staan evenzeer de idealen van vrijheid, democratie, de strijd voor zelfstandigheid en gelijke rechten voor vrouwen, en strijd voor herstel van het natuurlijk milieu hoog in het vaandel.

In onze communistische krant Manifest wordt vierwekelijks verslag gedaan van acties en wordt door middel van achtergrondbeschouwingen verschillende aspecten van de strijd in binnen- en buitenland belicht.

Meer weten? Bel of stuur de bon naar:

Haarlemmerweg 177

1051 LB Amsterdam

tel: 020 6825019

fax: 020 6828276

lees de waarheid in MANIFEST

Naam:

Adres:

Postcode Woonplaats

Emailadres

Bankrekening nr.

- o Wil **MANIFEST** 3 maal gratis op proef
- o Wil een abonnement op **MANIFEST**

Abonnementsprijzen in euro's:

o Per jaar:	32,00
o Per half jaar, automatische betaling:	16,00
o Per half jaar, acceptgiro:	17,00
o Per kwartaal, automatische betaling:	8,00
o Per kwartaal, acceptgiro:	8,50
o Buiten Nederland: op aanvraag	
o Steunabonnement per jaar:	50,00

Stuur deze bon naar Manifest:

Haarlemmerweg 177, 1051 LB Amsterdam - Of kijk op www.ncpn.nl

**Na Lima, op weg naar Parijs:
de krachten verzamelen. De Klimaatstrijd is een vakbondsstrijd,
een arbeidersstrijd, een antikapitalistische strijd.**

Klimaat is een zaak van de georganiseerde arbeidersklasse

Wiebe Eekman

Worden de klimaatonderhandelingen in Lima (COP20) weer een conferentie die op niets uitdraait? Dat is veel te eenvoudig gesteld. Dat doet afbreuk aan de machtige strijd die zich de laatste jaren heeft afgespeeld tussen tegengestelde visies en maatschappijmodellen. Bolivia was in het voorbije jaar 2014 voorzitter van de gezamenlijk optredende groep landen die afgekort de G77+China genoemd wordt. Evo Morales, de president van Bolivia, hield een duidelijke speech, in naam van de gehele groep: "Zusters en broeders van de COP20, meestal spreken wij in dit soort conferenties alleen over de effecten van de globale opwarming, niet over de oorzaak." (...) "Aan de basis van het probleem ligt een zogenaamd beschavingsmodel, dat steunt op een roofzuchtige financiële structuur, waarbij rijkdom geconcentreerd is in de handen van enkelen, wat armoede voortbrengt voor de meerderheid van de mensheid..." (...) "Ofwel veranderen we de kapitalistische maatschappij, ofwel vernietigt het de volkeren van de wereld en de natuur zelf."

Bolivia plant een tegenzet. Een wereldtreffen van sociale bewegingen dat een voorstel zou ontwikkelen "ter redding van het leven en de mensheid". "Een klimaatakkoord voor leven, niet voor kapitalistische business en commerciële belangen." De Alba-landen gaven op 14 december in Havana hun ondersteuning voor deze internationale bijeenkomst later in het jaar.

Uit een belangrijke andere hoek, kwamen gelijkaardige uitspraken. Het Internationaal Vakverbond (IVV)

(*) drukt ook zijn grote bezorgdheid uit over de loop van de gebeurtenissen en het negeren door de grote machten van hun eisen. Hij kwam voor de COP20 met een sterke verklaring naar buiten. 'Werkers en klimaatverandering': "De internationale gemeenschap heeft vandaag meer wetenschappelijk bewijs dan nodig als achtergrond om beleidsbesluiten te nemen over klimaatverandering. De impact op mensenlevens, levensonderhoud en welvaart zal rampzalig zijn als we falen in nu te handelen. Daarenboven hebben wij zoveel gelegenheid voor sociale vooruitgang en waardig werk bij een ambitieuze klimaatsbescheringsagenda dat het irrationeel zou zijn dit unieke historisch moment te laten voorbijgaan."

Het klimaat hoort ons allen toe..

Evo Morales sprak verder: "Het milieu is een gemeenschappelijke erfenis van alle volkeren, uit het verleden, in het heden en voor de toekomst." (...) "Het milieu is een gemeenschappelijke bestaansbron en daarom moet het door ons beheerd worden als een gemeenschap..."

Ook het IVV stelt heel duidelijk: "Democratisch eigendomschap over de energie is nodig als we een ambitieuze klimaatactie willen bereiken. Energie moet, net zo als elk ander gemeenschappelijk goed dat de mensheid toebehoort (lucht, water), geleverd en beheerd worden onder publieke controle. Energiebedrijven moeten geherstructureerd worden zodat brede democratische controle en supervisie mogelijk wordt, met inbegrip van een sterk systeem van werkersparticipatie.

Publieke opeising van voorzieningen en stedelijke netwerken kan nodig

zijn om gedecentraliseerde systemen van energieopwekking te laten werken. Coöperatieven, opgericht om met hernieuwbare energie de gemeenschap te bevoorraden, dienen een belangrijke rol te spelen. Energietransitieplannen dienen opgesteld te worden op nationale en subnationale schaal, zodanig dat het gemeenschappelijk goed gediend is, dat de wetenschappelijk vereiste emissiereductiedoelstellingen voldaan worden, energiearmoede uitgeschakeld wordt en samenwerking over de grenzen in ontwikkeling en onderzoek vergemakkelijkt wordt. Deze plannen zouden erop gericht moeten zijn de beslissingsbevoegdheid naar het lokale niveau te brengen en tegelijkertijd waarborgen dat de energietransitie billijk en duurzaam is volgens de beginselen van de rechtvaardige transitie en democratische participatie."

Gezamenlijk voor desinvestering uit de fossiele brandstof economie

Dat de fossiele brandstofbusiness mee aan tafel zit, is een van de redenen voor de tegenwerking in de internationale klimaatonderhandelingen. Hun belangen worden bedreigd. Het IPCC berekende wetenschappelijk hoeveel fossiele koolstof nog maar verbrand wordt om met twee derde kans nog onder de 2° Celsius globale temperatuurstijging te blijven. Zeker 80 procent van de gekende voorraden zal in de bodem moeten blijven.

Verschillende grote organisaties roepen nu al op om van het weekend 13-14 februari 2015 'Global Divestment Day' te maken. Een globale campagne om de subsidies aan de steenkool- en olie-industrie te stoppen en de banken te verplichten te

Vervolg van pagina 1

Mondiale systeemcrisis Aardolietijdperk loopt ten einde

Persbericht bij GEAB nr. 90 (15 december 2014)

We verwijzen hier eerst nog eens naar de historische voorspelling in het GEAB-bulletin van februari 2006, geschreven door Franck Biancheri, waarin de uitbraak van een mondiale systeemcrisis werd aangekondigd onder de kop "Het einde van het Westen, zoals dat na de Tweede Wereldoorlog is ontstaan." De gemeenschap van westerse landen heeft haar ondergang daarna nog 9 jaar kunnen tegenhouden - of 7 jaar, als we het concrete begin van de crisis nauwkeuriger vastleggen op de subprimecrisis van 2008. Gedurende al deze jaren heeft GEAB steeds weer geprobeerd de beleidsmakers alle oplossingen te laten zien waarmee de crisis zo snel en schadevrij mogelijk zou kunnen worden overwonnen. Zoals door ons voorspeld, hebben de landen van de BRICS-groep (Brazilië, Rusland, India, China en Zuid-Afrika) enorme inspanningen gepleegd om de fundamenten te leggen voor de wereld-van-morgen. Daarentegen zijn van westerse zijde slechts af en toe kleine stappen in de juiste richting gezet, waarvan we ook altijd melding hebben gemaakt. Maar nu, aan het einde van 2014 en na vele maanden van een politiek van destabilisering van de Europees-Russische betrekkingen door de Oekraïne-crisis, kost het ons grote moeite voor het komende jaar een positief scenario te ontwerpen.

In 2015 zal de westerse wereld, zoals die na de oorlog is ontstaan, helemaal in elkaar storten. Daardoor zullen schokgolven ontstaan die de hele wereld over gaan, maar als eerste natuurlijk de VS treffen. Dat land was in tijden van crisis altijd de veilige haven voor de westerse statengemeenschap. Als in Amerika nu nog rust en veiligheid lijken te heersen, dan alleen omdat zich daar het oog van de storm bevindt. Enkele westerse landen hadden, gelet op de moeilijkheden en de egoïstische politiek van de VS, geprobeerd er afstand van te nemen, maar door de Oekraïne-crisis konden de VS hun relatie met deze landen weer verstevigen en hen overhalen om naar de zogenaamde veilige haven terug te keren. Maar als de VS ten onder gaan, zullen ze de landen die bij hen hebben aangemeerd, mee de afgrond in sleuren. Dat zijn natuurlijk in de eerste plaats de landen van Europa, maar vooral ook Israël. En ook de financiële markten en de instellingen van het 'wereldbestuur', die voor hun functioneren aangewezen zijn op de globalisering 'op zijn Amerikaanse', zullen bij de ineenstorting van de VS worden meege-sleept.

Natuurlijk wordt hierdoor ook de wereldvrede bedreigd, die sowieso nog maar een leeg vat is. Vanuit het zicht van China, India, Brazilië, Iran en andere landen is 'vrede' niet iets dat met het Westen en zijn door de VS gedomineerde politiek in verband gebracht wordt. Wat de 'democratische waarden' betreft, zorgt onze manier om er inhoud aan te geven eerder voor afschrikking dan voor reclame. Inmiddels heeft het Westen het zover laten komen dat 'democratie' alleen nog staat voor een relatief begrip, dat afhankelijk van de culturen anders kan worden geïnterpreteerd; en dat is natuurlijk koren op de molen van alle antidemocratische bewegingen in Europa en in andere delen van de wereld. Daarbij is het niet de democratie op zich die problematisch is, maar het onvermogen van de westerse landen hun democratische praktijk aan te passen aan de nieuwe maatschappelijke omstandigheden, zoals met name het ontstaan van supranationale politieke structuren en de verbreiding van internet, dat de sociale structuur ingrijpend heeft veranderd.

De huidige aardoliecrisis betekent in wezen het einde van het mondiale controlesysteem over de oliemarkten, het einde dus van de

OPEC. Wij noemen deze crisis daarom 'systeemcrisis', omdat ze het gehele systeem treft. En met het vaststellen van de ware aard ervan leggen we het fundament voor onze voorspellingen. De VS waren tot ongeveer 2005 de heersers over de oliemarkten. Daarna eisten echter de opkomende economieën, die als afnemers van inmiddels gigantische hoeveelheden aardolie op de markten actief waren, inspraak bij de inrichting van de oliemarkten.

Deze veranderingen op de oliemarkt en in het mondiale evenwicht hadden natuurlijk moeten leiden tot een hervorming van het bestaande systeem, zodat voor alle betrokkenen op de oliemarkt een gelijk speelveld zou ontstaan. Wat hebben de VS echter gedaan? Uit angst voor een stijging van de olieprijs - waarop de Amerikaanse economie geen antwoord heeft, omdat ze (anders dan Europa) zeer sterk afhankelijk is van goedkope olie door het ontbreken van noemenswaardige investeringen in vernieuwbare energie - wezen ze elke suggestie voor een mondiale coördinatie van de olieproductie en -verkoop af en schiepen ze met de uitbreiding van hun schalie-olieproductie een alternatieve oliemarkt die een daling van de olieprijs moest opleveren. Algemeen, en zeker in Europa, is bekend waar een wedren om de toegang tot energiebronnen toe kan leiden: de twee wereldoorlogen in de eerste helft van de 20e eeuw waren er onverbreeklijk mee verbonden en na het einde van de Tweede Wereldoorlog begon de geschiedenis van de Europese Gemeenschappen dan ook met een communautarisering van de grondstoffen kolen en staal in de EGKS.

Niet alleen is inmiddels een einde gekomen aan de gecoördineerde oliemarkten, bovendien is er nu ook een andere trend actief - ook al vindt die nog geen echo in de media - namelijk het ten einde lopen van het aardolietijdperk, de periode waarin aardolie de belangrijkste energiebron van de wereldeconomie was. En juist deze tweede trend maakt dat de ontwikkelingen niet meer onder controle blijven. Omdat het aardolietijdperk eindigt, stort de prijs ervan in en niemand die daar iets aan kan veranderen. We hebben het al in januari 2014 voorspeld: China zal in zijn hele autopark elektrische motoren gaan gebruiken; en zo gauw de techniek voldoende ontwikkeld is, zal ook wereldwijd deze omschakeling zeer snel van start gaan. Die zal volgens ons binnen 10 jaar zijn beslag krijgen en binnen 5 jaar is de ommekeer wat de energiebronnen betreft voltooid.

Sinds deze voorspelling is al weer een jaar voor-

bij. Vier jaar is ook de tijdshorizon voor speculanten. (Voor hen die nog twijfels hebben over deze ontwikkeling: een van de vier grote energieondernemingen van Duitsland, E.on, heeft begin december besloten zich in de toekomst alleen nog bezig te houden met hernieuwbare energie en de traditionele energiewinning uit kolen, atomen, gas en aardolie af te stoten en onder te brengen in een liquidatiemaatschappij. Gelet op de huidige prijsdaling van aardolie is dit echt een verrassende beslissing, die lijkt in te gaan tegen het gezonde verstand.)

En daarmee is volgens ons Peak Oil (de veronderstelde piek in de klokvormige levenscyclus van de olieproductie, waarna de vraag naar olie het aanbod overtreft) een indrukwekkend geval van een 'succesvolle voorspelling' gebleken. Omdat op tijd gewaarschuwd werd voor een instorting van de olieproductie, werd dit probleem vermeden. De angst voor energietekorten en een prijsexplosie, goede en slechte vermijdingsstrategieën (hernieuwbare energieën en schalie-olie), allemaal in combinatie met een teruggang in de mondiale economische bedrijvigheid en tenslotte ook ecologische inspanningen, die vooral sinds dit jaar weer sterker zijn geworden (denk aan het Chinees-Amerikaans verdrag over de reductie van de CO₂-emissie en de klimaatconferentie in Lima) - de wereld is al zover om het aardolietijdperk af te sluiten; waarbij natuurlijk degenen wier bestaan afhangt van de voortzetting van dit tijdperk, niet bereid zullen zijn om onder te gaan zonder er alles aan gedaan te hebben om hun noodlot af te wenden. Om elk misverstand te vermijden: aardolie zal nog lange tijd wereldwijd gebruikt worden als brandstof voor motoren en machines (zeker nu het gevaar van tekorten meerdere decennia vooruitgeschoven is), maar het tijdperk van aardolie als onmisbare energiebron, waar niemand buiten kan, loopt ten einde en dat betekent zonder meer een systeemverandering op alle terreinen.

Ook op de financiële markten. Die hebben de zes lange crisisjaren tamelijk ongeschonden doorstaan door de reële economie ten voordele van hun winstbelangen te wurgen, en hebben daarmee aangetoond dat ze het centrale probleem van de huidige crisis vormen. Ze zullen de schok die op hen afkomt - enerzijds vanuit de voor hen zo belangrijke olie-industrie en anderzijds vanuit de dollar als de belangrijkste valuta in hun eigen financiële wereld - alleen maar zwaar beschadigd overleven.

Bron: www.leap2020.eu

Vertaling en bewerking: Louis Wilms.

Belgische vakbondsactivisten tijdens de demonstratie gedurende de Klimaattop in Kopenhagen in 2009. (Foto: MatMcDermott/Flickr/cc/by-nc-nd)

desinvesteren. Ook het IVV spreekt dezelfde taal: "De overgang naar een duurzame koolstofvrije maatschappij moet doorslaggevend omschakelen van ecologisch en sociale destructieve methodes, van fossiele brandstofextractie (zoals onder meer fracking voor schaliegas en teerzand-exploitatie) naar hernieuwbare energie onder publieke en democratische controle. De energietransitie moet het einde inhouden van subsidies aan fossiele brandstof. Dat vereist voorrang geven aan het wereldwijde gemeenschappelijk goed boven het hebzuchtig graaien door de grote fossiele brandstofbedrijven, die voortgaan met het promoten van het ononderbroken gebruiken van steeds grotere hoeveelheden steenkool, olie en gas."

Hoe gaan we het verder aanpakken?

Ik citeer nogmaals graag het IVV: "Nog nooit in de geschiedenis heeft de mensheid zoveel overvloed geschapen en bijeengebracht in zo weinig handen. Volgens recente gegevens bezitten de 66 rijkste mensen op de planeet dezelfde hoeveelheid rijkdom als de armste 3,5 miljard!" (Vet: redactie Manifest).

Klimaat-maatregelen moeten bijdragen aan de bescherming van de zwaksten in de maatschappij. Maatregelen om de gelijkheid te bevorderen dienen kernachtig in de richting te gaan van een duurzame toekomst. De vakbonden zijn overtuigd dat alleen de stem van de mensen op massaschaal het weinig ambitieuze pad kan verbeteren, waarin de leidende figuren zich genesteld hebben."

4 januari 2015

(*) Zie op de website www.ncpn.nl: vertaling door Wiebe Eekman van IVV-verklaring.

Fracking in de staat Pennsylvania in de VS: een zeer milieu-onvriendelijke vorm van olie- en gaswinning. De dalende olieprijs brengt de met schulden overladen Amerikaanse olie-maatschappijen die aan fracking doen in grote problemen. (Foto: ZLV)

Vervolg van pagina 4

Massaontslagen

Het netto resultaat van alle werkgelegenheidsmaatregelen en arbeidsmarktontwikkelingen is een aanzienlijk aanzwellende hoeveelheid werklozen. Op dit vaststaande feit wordt verschillend gereageerd. Steeds vaker door met de cijfers te rommelen, zoals we ook in de vorige krant al summier aangeven.

Verdoezelen en manipuleren

Met ingang van januari dit jaar ging het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS) over op de gebruikelijke internationale definitie van de werkloosheid. Centraal Planbureau (CPB) en de Nederlandsche Bank deden dat al langer.

Het CBS gebruikte een eigen definitie, waarbij iemand pas tot de beroepsbevolking wordt gerekend als hij of zij minstens twaalf uur per week werkt en werkloos is als er ten minste voor twaalf uur werk wordt gezocht. Bij de internationale definitie is dit in beide gevallen één uur.

Uitgaande van de belangen van werkenden en werklozen was de CBS-definitie natuurlijk de beste. Het gevolg van de aanpassing is dat de werkloosheid in Nederland op papier aanzienlijk daalt. Het laatst gepubliceerde 'officiële' werkloosheidspercentage over de maand mei (2014) zou terugvallen van 8,6 naar 7,0 procent. Per 1 januari zal daarom het werkloosheidscijfer spectaculair dalen met zo'n 43.000 mensen. Dat scheelt een stuk. Als met één penne-streek het land op papier van duizenden werklozen is verlost, is dat alleen in het voordeel van overheid en werkgevers. In werkelijkheid zijn, volgens Castelein, op dit moment zeker een miljoen mensen werkloos. Door de ruime definitie worden die niet geteld. Opvijzelen van het imago heet dat, een staaltje van politieke manipulatie.

Criminalisering van economische cijfers

Dat kan trouwens nog op tal van andere manieren. Bijvoorbeeld door met de hoogte van het bbp te spelen. Eerder dit jaar werd op gezag van de EU het bbp van veel landen in Europa (waaronder Nederland!) opgehoogd door de inkomsten van

illegale drugs en prostitutie mee te gaan tellen! Uiteraard niet makkelijk te achterhalen. Dus gaat het hierbij voorlopig nog om ruwe schattingen. Voor een land als het VK betekende het echter een stijging van 11 miljard pond (prostitutie 4,3 mrd, illegale drugs 6,7 mrd pond). Bij elkaar zo'n 0,7 procent van het Britse bbp, vergelijkbaar met de bijdrage aan het bbp van de landbouw. (bron: www.dailymail.co.uk/news/article-2888416/ - cijfers: Office for National Statistics-ONS en Centre for Economics and Business Research).

Tot mijn spijt ken ik de Nederlandse cijfers (nog) niet. Maar een ding staat vast er wordt aan alle kanten gemanipuleerd met cijfers om de bevolking kalm te houden. Om de suggestie te verankeren dat het wel meevalt met die kapitalistische crisis en de gevolgen ervan.

Enige voorspellingen aan het begin van 2015

Het is wellicht goed aan het begin van het jaar een paar voorspellingen te doen op basis van marxistische inzichten die binnen de NCPN leven over de aard en omvang van de huidige kapitalistische crisis.

Die gaan er vanuit dat:

- de huidige crisis ernstig en diepgaand is,
- deze crisis de structurele crisis, die al plaatsvindt sedert 1973, weer aan de oppervlakte heeft gebracht,
- het kapitalisme zich op een keerpunt bevindt,
- de VS het leiderschap niet meer op zich kunnen nemen, maar ook niet kunnen aanvaarden dat er een rivaal ontstaat,
- er diepgaande veranderingen staan te gebeuren, die gewelddadig dreigen te zijn,
- de crisis intussen steeds meer sociale misère veroorzaakt.

Dit is de context van de ontwikkelingen de komende periode. Dit is ook de context waarbinnen het geweld in Parijs moet worden begrepen. Het is een context die niet langer illusies toelaat, maar vraagt om klassenstrijd, om verzet door de georganiseerde arbeidersklasse. Die de noodzaak van socialisme weer op de voorgrond stelt.

Een immoreel voorstel

Langzaam maar zeker ontdekt Europa dat het zelf het meest te lijden heeft van de gevolgen van de westerse economische en financiële blokkade tegen Rusland. Het duurde in Duitsland het langst voordat het land tot dit inzicht kwam. En pas tegen het einde van 2014 werd het daar voor het eerst schoorvoetend uitgesproken, toen ook de nationale economie van Duitsland weer een terugval vertoonde en in een recessie dreigde af te glijden.

Rainer Rupp

Op dat moment hadden de vertegenwoordigers van andere landen niet alleen al een helderder zicht op de zaken maar waren ook minder angstig dan de schijnheilige regering Merkel in Berlijn om het openlijk uit te spreken. Een actueel voorbeeld daarvan is het interview met Romano Prodi, de toenmalige ministerpresident en voorzitter van de Europese Commissie. In het dagblad 'Il Messaggero' stelde hij klip en klaar vast dat "de zwakkere Russische economie voor Italië zeer ongunstig is."

De prijsdaling op de internationale energiemarkten heeft weliswaar het positieve effect dat de Italiaanse gebruikers minder betalen voor brandstoffen, maar dat zal maar van korte duur zijn. Op

de langere termijn zal de economische terugval in de landen die energie leveren, Rusland in het bijzonder, zeer onrendabel zijn voor Italië.

"Door de daling van de olie- en gasprijzen, in combinatie met de sancties naar aanleiding van de crisis in Oekraïne, zal het bnp [bruto nationaal product] van Rusland jaarlijks met vijf procent afnemen. En dat zal er weer toe leiden dat de Italiaanse export daalt met ongeveer 50 procent", zegt Prodi. Hij voegt daaraan toe: "Nog afgezien van de nutteloosheid van de sancties, zou men de aandacht juist moeten richten op een duidelijke scheefgroei die ontstaat: ongeacht de koers van de roebel tegenover de dollar, die met bijna de helft is gedaald, groeit de Amerikaanse export naar Rusland terwijl de Europese export krimpt."

Sinds het begin van de crisis in 2008 is in alle hoogontwikkelde westerse landen het monetaire beleid dusdanig ontaard dat de centrale banken iedere rommel opkopen en staatsobligaties kopen, ongeacht de kredietwaardigheid. Om vervolgens jaarlijks de financiële markten te overspoelen met vers gedrukte dollars, ponden, yens en euro's. Op die manier is het de heersers deels gelukt om een 'economisch herstel' te veinzen, ondanks dat dit zich alleen heeft vertaald in een explosie van de prijzen op de aandelen- en vastgoedmarkten en grotendeels aan de productie en werkgelegenheid is voorbijgegaan.

Maar geen enkele centrale bank ter wereld is in staat om de groei van de handel, de motor van de productie en werkgelegenheid,

Een Nederlandse tuinder inspecteert zijn perenboomgaard. Normaal wordt 40 procent van de peren geëxporteerd naar Rusland. De boycot raakt de Nederlandse tuinders hard. (Foto: ZLV)

Kort door de bocht

Winkelsluitingen nemen toe

Sinds het begin van de crisis zijn er zo'n 22.000 winkels gesloten in Nederland. Dat is ongeveer 20 procent van alle winkels die er voor 2008 waren. (Bron: FD, 23-12-2014)

Brievenbusfirma's beheren 3545 mrd euro

Het balanstotaal van Nederlandse Bijzondere Financiële Instellingen (BFI's), ook wel brievenbusfirma's genoemd, is in 2013 met 156 mrd

euro toegenomen tot 3545 mrd euro. (Bron: DNB/FD, 30-12-2014)

'Voedselbanken zijn schandelijk'

"Het is schandelijk dat in zo'n rijk land voedselbanken nodig zijn." Dat zegt directeur Chris Oomen van zorgverzekeraar DSW tegen RTL Nieuws. De miljonair schenkt zijn jaarsalaris van 125.000 euro aan de Voedselbank. (Bron: FD, 23-12-2014)

'Allerijksten nog rijker in 2014'

De rijkste 400 mensen op aarde hebben in 2014 zo'n 92 mrd dollar toegevoegd aan hun vermogen. Dat blijkt uit de miljardairslijst van Bloomberg. Op één staat nog steeds Bill Gates (\$87,6 mrd). Superbelegger Warren Buffett (\$74,5 mrd) heeft telecommiljardair Carlos Slim (\$73,1 mrd) van de tweede plaats gestoten. Grootste stijger is Jack Ma van internetgigant Alibaba. (Bron: 31-12-2014)

Allerijksten zijn nóg rijker geworden

De rijken der aarde zijn weer rijker geworden. Dat blijkt uit de miljardairslijst van persbureau Bloomberg. Bill Gates, medeoprichter van Microsoft, is met 87,6 miljard dollar nog altijd de rijkste man op aarde. Warren Buffett volgt hem op de voet met 74,5 miljard dollar. Rijkste Nederlander is Charlene de Carvalho-Heineken met 9,7 miljard dollar.

Zij is nummer 125 op de lijst. Opvallendste stijger (nummer 22) is de Chinees Jack Ma van Alibaba, die in 2013 liefst 25 miljard dollar rijker werd. (Bron: AD, 31-12-2014)

Weer beving in Groningen, op 11 kilometer van hoofdstad

Groningen is vannacht opnieuw getroffen door een aardbeving. De beving had een kracht van 2,8 op de schaal van Richter, meldt

in geld uit te drukken. Dat heeft Romano Prodi begrepen en duidelijk gemaakt. Voor Europa schuilt het grote gevaar inmiddels veel minder in de complexe en zeer riskante capriolen op de financiële markten maar in iets veel eenvoudigers: de krimpende handel.

Precies op het moment dat dit onderkend wordt ketst een Russisch aanbod aan Europa af, dat door de verstokte Atlantici [1] in de hoofdsteden van de EU als een zeer 'immoreel voorstel' wordt ervaren en daarom ofwel wordt genegeerd ofwel als belachelijk wordt bestempeld en zal worden afge-wezen. Het voorstel houdt in dat de EU moet afzien van het vrijhandelsakkoord TTIP [2] met de VS, dat ook onder de Duitse bevolking gehaat wordt, en in plaats daarvan een partnerschap aangaat met de nieuw opgerichte Euraziatische Economische Unie.

Op 2 januari deed de Russische ambassadeur bij de EU, Wladimir Schishow, dit voorstel in een interview in de EU Observer: "Is het werkelijk verstandig om zoveel politieke energie te stoppen in een vrijhandelszone met de VS, terwijl men meer natuurlijke partners in de buurt heeft?" Daarbij refereerde hij aan bondskanselier Merkel, die "er onlangs ook over heeft gesproken."

"Ik denk dat ons gezonde verstand ons zegt dat we de mogelijkheid moeten bekijken van het creëren van een gemeenschappelijke economische ruimte in de Euraziatische regio, inclusief de prioritaire landen van het Oostelijk Partnerschap [een EU-programma gericht op nauwere banden met Armenië, Azerbeidzjan, Wit-Rusland, Georgië, Moldavië en Oekraïne]. We kunnen ons een vrijhandelszone tussen alle geïnteresseerde partijen voorstellen", aldus de Russische ambassadeur. En met een steek onder water naar de VS voegt hij er nog aan

toe: "Wij behandelen onze kippen in ieder geval niet met chloor!" Het verdrag voor de oprichting van de Euraziatische Unie [Kazachstan, Rusland, Wit-Rusland en Armenië] trad op donderdag 1 januari in werking. In mei van dit jaar zal Kirgizië toetreden. De formele structuur van deze nieuwe vrijhandelszone is opgebouwd zoals de voormalige Europese Economische Gemeenschap (EEG). In Moskou is de Uitvoerende Commissie gevestigd, evenals de Euraziatische Economische Commissie en een politieke commissie, de Hoogste Euraziatische Economische Raad, waarin de besluiten van de lidstaten alleen unaniem genomen kunnen worden.

Voor de EU-handel is er inderdaad een veel groter groeipotentieel als de EU samenwerkt met de opkomende Euraziatische landen, rijk aan grondstoffen, dan met de ontwikkelde VS-economie, waarin de massavraag naar producten door de toenemende verarming onder steeds grotere delen van de bevolking steeds meer terugloopt. Ook de TTIP zal daaraan niets veranderen.

Het gevaar zit hem vooral daarin dat door de TTIP niet alleen de zwakke sociale- en milieunormen van de VS 'geïmporteerd' worden, maar dat ook meer dan een half miljoen arbeidsplaatsen in de EU vernietigd worden. Tegelijkertijd heeft de 'Deutsche Wirtschafts-nachrichten' van november 2014 gewezen op een bericht van het 'Global Development and Environment Institute' van de gerenommeerde Amerikaanse Tufts-Universiteit, waarin staat dat de EU door de TTIP tot wel 600.000 banen kan verliezen. Volgens datzelfde onderzoek is vooral de VS profiteur van de TTIP. Het werkelijk oneerbare voorstel komt uit de VS.

Sgb, 5 januari 2015

Vertaling: J. Bernaven

[1] Atlantisme (ook wel atlanticisme of transatlantisme genoemd) is een politieke doctrine die een verregaande samenwerking verdedigt tussen de Verenigde Staten, Canada en de landen van Europa. Aan het Atlantisme ligt de veronderstelling ten grondslag dat de Europese en Noord-Amerikaanse belangen grotendeels zouden samenvallen. Aanhangers van het Atlantisme worden Atlantici genoemd. Bron: <http://nl.wikipedia.org/wiki/Atlantisme>.

[2] TTIP Trans-Atlantisch Vrijhandels- en Investeringsverdrag (Transatlantic Trade and Investment Partnership). Is een voorstel tot een vrijhandelsverdrag, waarover wordt onderhandeld tussen de Europese Unie, de Verenigde Staten, Canada (en mogelijk Mexico, Macedonië, Servië, Bosnië-Herzegovina, Montenegro, Turkije, Noorwegen, Zwitserland, Liechtenstein en IJsland). Voorstanders argumenteren, dat de beoogde overeenkomst zou zorgen voor economische groei, terwijl tegenstanders argumenteren, dat de overeenkomst de macht van grote bedrijven verder vergroot en het voor regeringen moeilijk maakt om markten te reguleren in het algemeen, nationaal belang. Bron: http://nl.wikipedia.org/wiki/Trans-Atlantisch-Vrijhandels_en_Investeringsverdrag.

het KNMI. Het epicentrum lag in Woudbloem (gemeente Slochteren) op ruim elf kilometer afstand van het Centrum van de provinciehoofdstad, De beving had plaats op drie kilometer diepte. Zondagmiddag was er een lichte beving in het Groningse Zeerijp, met een kracht van 1,3 op de schaal van Richter. In totaal zijn dit jaar 85 bevingen in Noord-Nederland veroorzaakt door aardgaswinning. Ter vergelijking: dit

jaar vonden vijf natuurlijke bevingen plaats, in Limburg en Gelderland. ((Bron: NRC, 30-12-2014)

Aardbeving bij Wirdum, 2,7 op Richterschaal

Opnieuw is de provincie Groningen vanochtend, even voor acht uur, getroffen door een aardbeving. De beving had volgens het KNMI een kracht van 2,7 op de schaal van Richter, het epicentrum lag bij Wirdum, 12,5 kilo-

Nieuwjaarsverzuchtingen

Vroeger was het heel bijzonder wanneer een Turkse politicus in een Amerikaanse of in een Engelse krant verscheen. Ja, dat vonden we heel bijzonder, we voelden ons vereerd. Dankzij 'onze' dictator zijn wij daar nu van af.

Kemal Okuyan

Turkije kreeg een nieuwe gerespecteerde leider! Uit Washington, Londen, Berlijn hoorden we toen tevreden klanken. Uiteindelijk hadden ze iemand gevonden die hun klus snel zou klaren, die geen regels kent, die alles koopt, verkooft of vernielt wat nodig is! Bovendien hebben ze allemaal dezelfde godsdienst: het kapitalisme!

Jaren zijn inmiddels voorbijgegaan, het grote land verkeerde gedurende die tijd in totale chaos, alom was er sprake van onrecht, ongelijkheid en armoede. Diefstal en corruptie vonden plaats tot op het hoogste niveau. Mensen die het daar niet mee eens waren lieten steeds luider van zich horen.

Nu staat de dictator regelmatig in de kranten: wereldwijd! Zijn wij nu nog trots en vereerd? Jammer genoeg is daar geen reden voor! De westerse wereld speelt haar rol goed, is goed voorbereid, en laat zien waar ze voor staat. Zoals het nodig is te weten wanneer je een dictator welkom heet, moet je natuurlijk ook weten wanneer het tijd is om hem de deur te wijzen.

In de Washington Post verschijnt president Erdogan regelmatig, een of twee keer per week, meestal in een karikatuur. In de New York Times en in The Guardian valt ook over hem te lezen. In The Independent waren de vrouwvijandige uitspraken van Bulent Arinc (onderminister) te lezen. Bij de BBC is nog altijd de video van Erdogan en zijn zoon te bekijken, waarin de president zijn zoon oproept: "het geld snel weg te werken!"

meter van de hoofdstad Groningen. De bodem in de provincie Groningen beeft regelmatig door aardgaswinning, al zo'n 85 keer in 2014. Het vaakst gebeurt dat in Loppersum, twee derde van de woningen daar heeft bevingschade. De zwaarste beving, met een kracht van 3,6, in het Groningse gaswinningsgebied tot nu toe vond plaats in de zomer van 2012 bij Huizinge. (Bron: NRC, 06-01-2015)

Hoewel er een bijzonder zeldzame, autoritaire president aan de macht is, is het minachten door de buitenstaanders niet gerechtvaardigd. Zij staan immers allemaal even dicht bij het kapitalisme, dat werkelijk overal is! Kijk naar ons buurland Griekenland, dat is gevloerd! Maar ook de grote kapitalistische landen zijn zeer ontevreden, ze plunderden de wereldschatten, zijn nu in crisis en hebben geen vooruitzichten.

De uitzichtloze, hopeloze mondiale stand van zaken heeft grote invloeden op Turkije. Er bestaat op dit moment nauwelijks een alternatief voor de dictator, als gevolg van het verhardende kapitalistische, geglobaliseerde systeem in de hele wereld. Het enige [politieke/parlementaire, nvdv] alternatief op korte termijn

in het land is een andere islamitische groepering of een sociaaldemocratische partij, waarbij de laatste als een kameleon verschillende politieke gedaanten aanneemt om aanhangers te lokken.

Daarom eindigt 2014 zo: Het was zeker een slecht jaar, hopelijk wordt het komende jaar beter. Maar hoe? Dat kan alleen door strijd.

Waarschijnlijk blijft het kapitalisme verder in crisis, hopelijk kunnen ze geen ander vinden voor dictator Erdogan om te regeren en blijven ze zodoende steken in de modder en kunnen ze niet regeren! Alle macht aan de arbeiders!

Bewerking van artikel, d.d. 30-12-2014: 'Yilbasi beduasi' van Kemal Okuyan, vertaling: M. Yildiz.

In burger geklede Turkse politie arresteert de hoofdredacteur van het blad Zaman. Dit is onderdeel van de opgevoerde mediarepressie door de Turkse president, die steeds meer in conflict raakt met zijn vroegere bondgenoot, de islamitische prediker Fethullah Gülen die vanuit de VS opereert. Deze schermutselingen leiden af van de noodzakelijke klassenstrijd. (Foto: ZLV)

Gedurende een demonstratie tegen de aanval van de IS op Kobane op 1 december jl. wordt een demonstrant hardhandig gearresteerd door de Turkse politie. De Turkse staat speelt een smerig spel: aan de ene kant het opstoken van de onrust in Syrië, volledige steun aan het westers imperialisme als NAVO-lid en brute onderdrukking van de eigen (Koerdische) bevolking. (Foto: ZLV)

Ouders in nood om schoolgeld

Een groeiend aantal ouders kan de onderwijskosten voor hun kinderen niet meer opbrengen. Dat blijkt uit cijfers van de Stichting Leergeld, waar ouders met een krappe beurs kunnen aankloppen als ze bijvoorbeeld de vrijwillige ouderbijdrage niet kunnen betalen. In de praktijk blijkt de vrijwillige bijdrage soms ook dwingend te worden opgelegd. (Bron: AD, 07-01-2015)

Psycholoog De Wever begrijpt werkelijkheid niet

Maar, aldus De Wever op 15 december 2014 'diep van binnen weten de stakers ook wel dat wij gelijk hebben. We moeten de sociale zekerheid redden en competitiever zijn'. (Bron: AD, 15-12-2014)

Oude begrippen in een nieuw jasje

Op 3 april 2014 vierde het PAME zijn 15-jarig bestaan. Geboren uit de noodzaak de vakbondsbeweging te reorganiseren om effectiever het hoofd te kunnen bieden aan de steeds frontlere

aanval op sociale en werknemersrechten, kwam deze strijdbare organisatie ook in 2014 met nieuwe voorstellen tot actie en vorming van bondgenootschappen op basis van klassenbewustzijn.

Anna Ioannatou

Deze strijd is niet gericht op verzoening met de werkgever en is tegen het hele concept van klassenvrede en het 'nieuwe' modebegrip 'sociale economie', waarmee gepoogd wordt de mensen om de (crisis)tuin te leiden.

Hoe sociaal is de 'sociale economie'?

Het begrip is niet nieuw. Het startpunt dient gezocht te worden binnen de sociaaldemocratische stroming in omstandigheden waarin de moeilijkheden om kapitaal te reproduceren vroegen om een ander beheer, vooral in het kapitalistische West-Europa van na de Tweede Wereldoorlog. Dat bracht een reeks verstatelijkingen met zich mee, protectionisme en een programma van uitkeringen en sociale voorzieningen voor de werkende mens.

Het hele idee plus de praktijk van de 'sociale economie' is dus verbonden met kapitalistische herstructureringen. Besluiten tot privatiseringen of verstatelijkingen worden van overheidswege genomen in opdracht van het kapitaal. De laatste jaren beleven we een hausse van privatiseringen (wild in landen als Griekenland, wat rustiger in de metropoollanden van het kapitaal), besnoeiingen of zelfs afbraak van sociale en werknemersrechten, van uitkeringen en voorzieningen, in naam van de concurrentie en de vrije markten. Dus armoede neemt toe. En dus kwam het 'nieuwe' concept op van de 'sociale economie'.

Dit moderne reformisme echter is heel wat krakkemikkiger dan zijn oudere variant. De kapitalistische economie bevindt zich immers nu in een voortdurende crisis met korte tijdelijke oplevinkjes. Het 'heilmiddel' voor de toenemende armoede is reactionairder dan toen. De poging de arbeidersbeweging terug te draaien naar de illusies van utopische en kleinburgerlijke socialisten neemt toe. Destijds konden die illusies nog verklaard worden als historische 'onrijpheid', gebrek aan politiek bewustzijn van de werkende klassen. Nu is het een vorm van

rechtstreekse onderwerping aan het kapitaal en zijn machtsstructuren.

Lang leve Eduard Bernstein

Deze theoretische grondlegger van het reformisme in de arbeidersbeweging eind 19de eeuw blijft actueel, maar dan in aangepaste versies. Het socialistische doel zou niet belangrijk zijn, maar de beweging alleen en al sleutelend aan het kapitalisme kom je vanzelf wel bij het socialisme uit. Politieke drager bij uitstek van deze benadering op dit moment in Griekenland is Syriza. Ondanks de verbale ruzies met de regeringspartijen vindt men elkaar in dezelfde terminologie, die voor een in wezen gelijke ideologie staat: een institutioneel kader voor de ontwikkeling van de sociale en solidaire economie, de individuele en collectieve zelfenergie, zelfbestuur met sociaal experimenteren. Beheer (management) als de nieuwe god.

Niet alleen economisch beheer, maar probleembeheer, armoedebeheer, werkloosheidsbeheer enz. Een symptomenbestrijding van heb ik jou daar zonder aan de wortels van het kwaad te zitten, waarbij overigens wel stukjes Marx uit de kast gehaald worden, bijvoorbeeld omtrent het coöperatieve idee van samenwerking in fabrieken, maar dan wel omgeturnd in 'coöperatieve zelfstandigen'. Tegelijkertijd wordt het 'individu' weer opgediept uit de eerste tijd van het toen dynamische Europese kapitalisme (waar Griekenland overigens toen niet bijhoorde).

De hele logica heeft verder haar voorgeschiedenis in de 18de eeuwse kleinburgerlijke utopische socialisten en de 19de eeuwse Bernstein, zoals hierboven aangestipt. Bij tijd en wijle wordt ook Rousseau's 'Sociale Contract' opgerakeld. Dit alles blijft de denktank waaruit elke sociaaldemocratische stroming in een nieuw jasje put - de Oktober Revolutie van 1917 wordt zorgvuldig buiten beschouwing gelaten, deze valt onder het kopje 'extremen' en daar moet de echte 'gemiddelde mens' niets van hebben - maar dan wel met een telkens aangepaste woordenschat.

Na het bekend worden van nieuwe maatregelen die de rechten van de Griekse arbeidersklasse aantastten gingen actievoerders van PAME op 7 december jl. direct de straat op om te protesteren. De continue en massale druk vanuit 'de straat' noopte de regering tot vervroegde verkiezingen. (Foto: KKE)

Het sociaaldemocratische beheer-voorstel kan duidelijk minder beloven dan in de tweede helft van de 20ste eeuw. Het belooft geen verstatelijking meer, maar slechts 'overheidscontrole', geen sociale uitkeringen meer zoals de afgelopen decennia, maar slechts een 'beschermend net' voor de 'verpauperden' met een laag niveau aan voorzieningen voor gezondheid en onderwijs, geen flinke vermindering van de werkloosheid, maar het 'beheer' ervan, waarbij 'werklooscoöperatieven' een slagwoord zijn.

Zelfs het oude reformistische eisenpakket van de sociaaldemocratische vakbeweging wordt hier vervangen door het accepteren van een leven met kruimels en vooral veel 'vrijwilligerswerk' met allerhande netwerken met vooral het voorvoegsel 'zelf' (zelfbestuur, zelfenergie, zelfbeheer). [In Nederland vindt deze operatie plaats onder de verzamelterm participatiemaatschappij, nvdr]

Het is een en al consensus wat de klok slaat

Voor dit alles is er nationale eensgezindheid nodig, het gevoel van hoog tot laag dat 'we allemaal Griek zijn' en dezelfde belangen hebben.

Zo is er nog een terminologiepakket, waarmee de mensen om de oren geslagen wordt: 'redding van de nationale economie', de 'grote nationale inspanning', 'nationale strategische planning', 'nationaal risico', 'nationale standpunten', 'nationale kwesties', 'nationale veiligheid' en daarvoor is er een 'gemeenschappelijke visie' nodig, een 'institutionele verstandhouding', 'convergentie' en 'consensus'.

Het gevaar van buitenaf (gevaarzone Zwarte Zee, Midden-Oosten, Noord-Afrika, Balkan) komende van de intra-imperialistische concurrentie, maar dat wordt niet gezegd, wordt erbij gehaald om de noodzaak van een 'buitenlands consensusbeleid' aan te tonen. Minister van Buitenlandse Zaken en tevens regeringsvicevoorzitter E. Venizelos (Pasok) spreekt van een 'buitenlands consensusbeleid'. Hij had begin december een onderhoud met Syriza-chef A. Tsipras, waarbij zij het roerend eens waren. "Onze inschatting is dat de buitenlandse politiek buiten de binnenlandse confrontatie moet worden gehouden", verklaarde de laatste na afloop, eraan toevoegend dat "voor kwesties van buitenlandse beleid er een nationale strategische planning nodig is".

Eind oktober al had hij erop gewezen, dat voor cruciale kwesties inzake buitenlands beleid er een "institutionele verstandhouding nodig is en waarom eigenlijk ook geen convergenties". En begin december zei minister van Defensie N. Déndias (Nea Dimokratia), dat het land "stabiliteit en effectiviteit behoeft los van elke partijlogica en 'doelgerichtheid". Ook de Bond van Griekse Industriëlen deed een duit in het zakje als waarschuwing voor 2015: als er geen nationale verstandhouding komt dan "verglijden we in een nieuwe cyclus van recessies".

En die had het zeker niet alleen over buitenlandse politiek... Ministers en andere hoogwaardigheidsbekleders (die zelf geen duit hoefden in te leveren) passeerden de revue met boodschappen voor het Nieuwe Jaar, een en al begrip en medeleven met "het volk dat zo te lijden heeft gehad de laatste jaren, maar zich niet voor niets heeft opgeofferd, want Griekenland hoort weer bij het grote internationale economische gebeuren. Grexit (uit de EU gezet worden) is niet meer aan de orde".

Het is de regering niet gelukt eind 2014 een president van de Helleense Republiek verkozen te krijgen. Dus landelijke verkiezingen op 25 januari a.s. Het economische establishment in binnen- en buitenland hoeft niet bang te zijn voor een eventuele Syriza-regering. De geest van consensus staat al klaar, zij het dan ook met andere 'beheerforstellen' op sommige gebieden. Maar is zo'n eensgezindheid dan slecht? Het gaat er maar net om met wie, voor wie en in het belang van wie. Het antwoord op die vragen is onthullend voor de 'aard van het beestje' en dit zijn nu juist de vragen die de bevolking zich zal moeten stellen wil zij een politieke keus in haar voordeel doen.

Vervolg van pagina 1

Bankiers

Maar als er sprake is van veel van dit soort incidenten zijn het geen incidenten meer. Dan is er sprake van een structureel gegeven. Dan helpen ook geen klokkenluiders meer. Pogingen om hun status te verbeteren blijven maatregelen gericht op individuen en gaan voorbij aan de structurele aard van het probleem.

Misschien geloven mensen als mw. Princen in hun eigen verhalen. Met de werkelijkheid hebben die niets van doen. Een roedel wolven in schaapskleren

blijft een troep wolven op zoek naar een vette prooi. Onder kapitalistische verhoudingen wordt frauduleus handelen door de vingers gezien, met de mantel der liefde bedekt of goedgepraat, omdat er niet aan valt te ontkomen. Omdat het gaat om wijdverspreide fenomenen. Kapitalisme accumuleert dit soort gedrag omdat niet het belang van de 'klanten', de mensen, centraal staat, maar het belang van de winsten van de ondernemingen.

Daarom moeten we van het systeem af, want alleen dan kunnen misstanden bij banken, bedrijven en instellingen werkelijk worden aangepakt.

Banken en democratie zijn onvereenigbaar onder kapitalistische maatschappijverhoudingen. (Foto: kakunwart/Flickr/cc/by-nc-sa)

